

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ τυπογραφεῖον τῆς «Κορίνθης»

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' ὕψους εἰς Ἀθήνας, διὰ γραμματοσφύρου καὶ γαυτονομισμάτων

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ (μετὰ εἰκόνας), μυθιστορία Οὐλφη Κόλλινς, μεταφράσις Χαρ. Ἀννίνου. (Συν.) — Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμά (Συνέχεια τῆς «Βασιλίσσης Μαργώ»). — ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΥΠΕΡΒΟΛΙΑ, διήγημα, μετάφρ. Π. Α Βάλδη.

ΕΤΗΘΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτέα:

Ἐν Ἀθήναις: φρ. 5, ἐν ταῖς ἰσχυραῖς 6. Ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φρ. χρυσά 10. Ἐν Ῥουσσίᾳ ρούβλια 4. ΦΥΛΑΑ προηγούμενα λεπτά 20.

Μετ' ὠδήγησεν εἰς τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ κήπου. (Σελ. 58).

Ἡ ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΟΥΛΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Μεταφράσις Χρηστάμπου Ἀννίνου

[Συνέχεια τῶν προηγούμενων φύλλων].

Καθόσον αἱ ἀναμνήσεις αὐταὶ ἐπανήρχοντο εἰς τὸ πνεῦμά της ῥαγδαίως, ἡ φωνὴ της ὑψοῦτο ἀκουσίως. Ἡ δυσπιστία, ἣν ἀρχῆθεν ἀπέκτησα κατὰ τὴν ἐν τῷ πύργῳ διαμονὴν μου καὶ ἣτις νυκτὸς καὶ ἡμέρας βασανίζει τὸ φιλόποπτον πνεῦμά μου, μετὰ παραινέσεων ἀμέσως νὰ τὴν κατατήσω προσεκτικὴν.

— Ὅμιλοι πλέον σιγῆ! τῇ εἶπα διακόπτουσα αὐτήν. Τὸ παράθυρον αὐτὸ εἶνε

ἀνοικτὸν ἄνωθεν τῆς δειροστοιχίας τοῦ κήπου. Ἀπὸ τὴν ἀρχὴν εἶπέ μου τὰ συμβάντα, Λαύρα. Εἰπέ μου λέξιν πρὸς λέξιν τί συνέβη μεταξὺ σοῦ καὶ τῆς γυναικὸς ἐκεῖνης.

— Εἶνε ἀνάγκη νὰ κλείσωμεν τὸ παράθυρον;

— Ὅχι ὁμίλει μόνον πλέον σιγῆ! Ἐνθυμήσου πρό παντός ἄλλου ὅτι εἶνε κινδυνώδες τὸ νὰ προφέρῃ τις τὸ ὄνομα τῆς Ἀννης Κάδερικ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ συζύγου σου!... Ποῦ τὴν συνήτησες;

— Παρὰ τὴν ἀποβάθραν, Μαριάννα. Ἐξῆλθα, ὡς γνωρίζεις, διὰ ν' ἀνεύρω τὴν καρφίδα μου καὶ ἠκολούθησα κατὰ πρῶ-

τον τὴν ἀτραπὸν, ἣτις διέρχεται διὰ τῆς δειροφυτείας, βαίνοῦσα βῆμα πρὸς βῆμα καὶ παρατηροῦσα μετὰ προσοχῆς χαμαὶ. Ἐφθασα οὕτω πως μετὰ μακρὰν ὁδοπορίαν μέχρι τῆς παλαιᾶς καλύβης, παρὰ τὴν ὄχθην τῆς λίμνης, μόλις δ' εἰσῆλθὼν, ἐγονυπέτησα διὰ νὰ ἐρευνησῶ εἰς τὸ ἔδαφος. Ἐξηκολούθησα τὰς ἐρεῦνας μου, ἔχουσα τὰ νῶτα ἐστραμμένα πρὸς τὴν θύραν, ὅτε ἤκουσα ὀπισθεν μου φωνὴν ἀγνωστον, κρᾶζουσαν με μετ' ὑπερβολικῆς τρυφερότητος:

«— Δεσποινὶς Φαίρλη!» ἔλεγεν ἡ φωνή.

— Δεσποινὶς Φαίρλη;

— Ναὶ μ' ἐκράζε μετ' ὄνομα τὸ ὀ-

ποιόν ἔφερα, ἐνόσω ἤμην ἀγαμος, μὲ τὸ προσφιλὲς ἐκεῖνο ὄνομα, διὰ τοῦ ὁποίου δὲν ἤλπιζα πλέον νὰ μὲ ἀποκαλέσῃ κανεὶς! Ἡ γέβηθον διὰ μιᾶς ὄχι πεφοβισμένη, διότι ἡ φωνὴ εἶχε ἔκφρασιν πολὺ τρυφερὰν καὶ πολὺ ἀγαθὴν, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ ἐμπνεύσῃ φόβον, ἀλλὰ τῇ ἀληθείᾳ λίαν ἐκπληκτος. Εἶδα τότε ὄρθιαν ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ ἰσαμένην γυναῖκά τινα! παρατηροῦσάν με, ἣς ἡ μορφή μοι ἦτο ἀγνωστος.

— Τί φόρεμα εἶχεν;

— Εἶχε φόρεμα λευκόν, καθαρὸν καὶ καλῶς κατεσκευασμένον, ἐπ' αὐτοῦ δὲ ἄθλιόν τι περιώμιον, χρώματος ἀμαυροῦ, σχεδὸν διαφανὲς ἐκ τῆς χρήσεως. Ὁ πῖλός της ἦτο μαῦρος ψιβάθινος, ἐλεεινὸς καὶ ἐφθαρμένος ὅπως καὶ τὸ περιώμιον. Ἐξεπλάγην διὰ τὴν διαφορὰν τὴν ὑπάρχουσαν μεταξὺ τοῦ φορέματός της καὶ τοῦ λοιποῦ αὐτῆς ἱματισμοῦ· αὐτὴ δὲ ἐνόησε βεβαίως τὴν παρατήρησίν μου.

«— Μὴ παρατηρήτε τὸν πῖλόν μου καὶ τὸ περιώμιόν μου, μοι εἶπε, λαλοῦσα μετὰ σπουδῆς, μὲ λέξεις διακεκομμένας ὡς νὰ τῇ ἔλειπεν ἡ ἀναπνοή. Ὅταν δὲν δύναμαι νὰ φορέσω λευκά, ὀλίγον μὲ μέλλει διὰ τὰ φορέματα τὰ ὅποια ἐνδύομαι. Τὸ φόρεμά μου κυττάξατέ το ὅσον θέλετε, δι' αὐτὸ κἂν δὲν αἰσχύνομαι.»

Δὲν ἦσαν ἀληθῶς παράδοξοι οἱ λόγοι της; Πρὶν δυνῆθαι νὰ δικαιολογηθῶ ὀπωσδήποτε, μοι ἔτεινε τὴν μίαν τῶν χειρῶν δι' ἣς ἐκράτει τὴν ἀπολεσθεῖσαν καρφίδα μου. Ἐπλησίασα πρὸς αὐτὴν χαίρουσα καὶ εὐγνωμονοῦσα διὰ νὰ τῇ ἐκφράσω τὰς εὐχαριστήσεις μου.

«— Μὲ εὐγνωμονεῖτε τόσο, μὲ ἠρώτησεν, ὥστε νὰ δύνασθε νὰ μοῦ κάμητε μίαν χάριν;»

— Ναί, ἀπήντησα θὰ χαρῶ πολὺ ἂν δυνῆθαι νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος ἐφ' ὅσον ἐξαρτᾶται ἀπ' ἐμοῦ.

«— Πολὺ καλὰ· λοιπὸν ἀφοῦ ἀνεῦρον ἐγὼ τὴν καρφίδα σας ἐπιτρέψατε ἐγὼ καὶ νὰ τὴν προσαρμόσω ἐπὶ τοῦ στήθους σας!»

Ἡ αἰτήσις ἦτο τόσο ἀπροσδόκητος, τόσο ἐκτακτὸν ζέσιν καὶ προθυμίαν ἐδείκνυε προφέρουσα αὐτὴν, ὥστε ὀπισθοχώρησα κατὰ ἓν ἢ δύο βήματα ἐν ἀμηχανίᾳ διατελοῦσα περὶ τοῦ πρακτέου.

«— Ἀ! μοι εἶπεν, ἡ μήτηρ σας θὰ μὲ ἄφινε νὰ προσαρμόσω αὐτὴν τὴν καρφίδα!»

Εἰς τοὺς λόγους της, εἰς τὴν φυσιογνωμίαν της καθὼς καὶ εἰς τὴν ἐπίκλησιν ἐκείνην τῆς μητρός μου, γενομένην μὲ τόνον ἐπιπλήξεως, ἐνυπῆρχέ τι, τὸ ὁποῖον μ' ἔκαμε νὰ αἰσχυρθῶ διὰ τὴν δυσπιστίαν μου.

— Ἐγνωρίσατε τὴν μητέρα μου; τῇ εἶπον. Εἶνε πολὺς καιρὸς; Δὲν σᾶς ἔχω ἰδεῖ ἄλλοτε· σᾶς βλέπω σήμερον διὰ πρώτην φοράν.

Κατεγίνετο νὰ προσαρμόσῃ τὴν καρφίδα διὰ τῶν χειρῶν της· ἀφῆκε τὴν ἀσχολίαν της καὶ μοι εἶπε:

«— Δὲν ἐνθυμείσθε μίαν ὠραίαν ἡμέραν τῆς ἀνοιξέως εἰς Λίμμεριτζ, καθ' ἣν ἡ μήτηρ σας κατήρχετο τὴν μικρὰν ἀτραπὸν, τὴν ἄγουσαν εἰς τὸ σχολεῖον κρατοῦσα δι'

ἐκατέρως τῶν χειρῶν ἐν κοράσιον; Ἐκτοτε δὲν ἔχω πολλὰ πράγματα νὰ ἐνθυμηθῶ, καὶ ἡ ἐνθυμῆσις τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἀπέμεινε ζωηρὰ εἰς τὸν νοῦν μου. Σεῖς ἦσθε τὸ ἐν κοράσιον καὶ ἐγὼ τὸ ἄλλο. Ἡ ὠραία καὶ εὐφυὴς δεσποινὶς Φαίρλη καὶ ἡ Ἄννα Κάδερικ ἡ πτωχὴ εὐήθης ἦσαν τότε περισσότερο συνδεδεμέναι ἀπ' ὅτι εἶνε σήμερον!..»

— Καὶ τὸ ἐνεθυμήθης, Λαύρα, ὅτε σοὶ εἶπε τὸ ὄνομά της;

— Ναί. Ἐνεθυμήθην ὅτι εἰς Λίμμεριτζ μὲ εἶχες ἐρωτήσῃ περὶ τῆς Ἄννης Κάδερικ, λέγουσά μοι ὅτι ἄλλοτε τὴν εὕρισκον πολὺ ὁμοιάζουσαν πρὸς ἐμέ.

— Καὶ τὸ ἐνεθυμήθης αὐτό, Λαύρα;

— Αὐτὴ ἡ ἰδέα μοι τὸ ὑπενθυμίσειεν. Καθὼς τὴν ἐκύτταξα ὅτε ἦτο πολὺ πλησίον μου, μοι ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν αἴφνης ἡ ἰδέα ὅτι ὁμοιάζομεν πρὸς ἀλλήλας. Τὸ πρόσωπόν της ἦτο ὠχρόν, ἰσχνόν, καταβεβλημένον ἢ θέα αὐτοῦ μοι προῦξένοι φρικίαισιν, ἐνόμιζα ὅτι ἔβλεπα ἐμκυτῆν εἰς κάτοπτρον μετὰ μακρὰν ἀσθένειαν. Ἡ ἀνακάλυψις αὐτῆ ἀγνωσῶ διατί μοι ἐνεποίησε τοσαύτην συγκίνησιν, ὥστε ἐπὶ τινος στιγμᾶς δὲν ἠδυνήθην ποσῶς νὰ λαλήσω.

— Ἐφάνη προσβεβλημένη ἐκ τῆς σιωπῆς σου;

«— Φοβοῦμαι μὴ προσεβλήθῃ τῷ ὄντι ὀλίγον.

— Δὲν ἔχετε, μοι εἶπεν, οὔτε τὴν μορφήν οὔτε τὴν καρδίαν τῆς μητρός σας. Ἡ ὄψις τῆς μητρός σας ἦτο ὀλίγον τι μελαγχροινὴ, ἀλλ' ἡ καρδία της, δεσποινὶς Φαίρλη, ἦτο καρδία ἀγγέλου.»

— Ἐστὲ βεβαία, τῇ ἀπήντησα, ὅτι εἶμαι λίαν εὐνοϊκῶς διατεθειμένη πρὸς ὑμᾶς, ἂν καὶ δὲν εἶμαι εἰς θέσιν νὰ σᾶς ἐκφράσω ὅτι αἰσθάνομαι. Ἀλλὰ διατί μὲ ἀποκαλεῖτε, δεσποινίδα Φαίρλη;

«— Διότι ἀγαπῶ τὸ ὄνομα Φαίρλη, ἐνῶ βδελύττομαι τὸ ὄνομα Κλάυδ! ἀνέκραξε μετ' αἰφνιδίου ἐξάψεως.»

Μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης οὐδεμίαν ἔνδειξιν παραφροσύνης διεῖδα ἐν τῇ συμπεριφορᾷ της· πλὴν ἐκ τῆς ἐκφράσεως τῶν ὀφθαλμῶν της τότε μοι ἐφάνη ὅτι κτελήθη ὑπὸ παραφορᾶς.

— Ἐνόμιζα, τῇ εἶπον ἐνθυμουμένη τὴν παράδοξον ἐπιστολήν ἣν μοι ἔγραψεν εἰς Λίμμεριτζ καὶ προσπαθοῦσα νὰ τὴν καθησυχάσω, ὅτι ἠγνοεῖτε τὸν γάμον μου. Τότε μετὰ πικροῦ μειδιάματος ἐκείνη καὶ στρέφουσα ἄλλοῦ τὴν κεφαλὴν, ἐπκνέλαβεν·

«— Ὅτι ἠγνόουν τὸν γάμον σας!... ἀλλ' ἐγὼ εὕρισκομαι ἐδῶ ἀκριβῶς, διότι εἴσθε νυμφευμένη, ἦλθα νὰ χρησιμεύσω ὡς θύμικ ἐξίλαστήριον πρὶν νὰ συναντηθῶ μετὰ τῆς μητρός σας εἰς τὰς χώρας τὰς ἐκεῖθεν τοῦ τάφου.»

Καὶ ταῦτα λέγουσα ὀπισθοχώρει ἀπομακρυνομένη ἀπ' ἐμοῦ, ἕως ὅτου εὐρέθη ἐκτὸς τῆς καλύβης, αὐτόθι δὲ στρέφουσα πανταχόσε τὸ βλέμμα, ἐφάνη ἀκρωμένη μετὰ προσοχῆς.

Ὅτε μετὰ τινος στιγμᾶς σιωπῆς, ἠθέ-

λησε νὰ μοι ἀποτείνῃ ἐκ νέου τὸν λόγον, ἀντὶ νὰ ἐπιστρέψῃ πλησίον μου ἐστάθη παρὰ τὴν θύραν καὶ ἐστήριξε τὰς χεῖράς της ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν παραστάδων

«— Δὲν μὲ εἶδετε χθὲς τὴν ἐσπέραν, μοι εἶπε, πλησίον τῆς λίμνης; Δὲν μὲ ἤκούσατε ὅτε σᾶς παρηκολούθουν ἐντὸς τοῦ δάσους; Πρὸ πολλῶν ἡμερῶν καιροφυλακτῶ τὴν εὐκαιρίαν νὰ σᾶς ὁμιλήσω κατ' ἰδίαν. Ἐγκατέλειψα, ἀφῆσασα αὐτὴν ἀνήσυχον καὶ πεφοβισμένην περὶ ἐμοῦ, τὴν μόνην φίλην ἣν ἐπὶ γῆς ἔχω· διέτρεξα τὸν κίνδυνον ν' ἀπαχθῶ ἐκ νέου καὶ νὰ κλεισθῶ ἐντὸς φρενοκομείου ἐνθα εὕρισκόμην, καὶ ταῦτα πάντα πρὸς χάριν σου, δεσποινὶς Φαίρλη, πρὸς χάριν σου.»

— Οἱ λόγοι οὗτοι μ' ἐφόβιζον, Μαριάννα, καὶ ὁμως ἐνυπῆρχεν ἐν τῇ ἐκφράσει της κἄτι τι, ὅπερ μοι συνεκίνησε τὴν καρδίαν. Καὶ τὸ αἰσθημα τοῦτο ἦτο οἶκτος, οἶκτος εἰλικρινῆς, διότι ἠντλησα ἐξ αὐτοῦ τὸ θάρρος νὰ ἐρωτήσω τὸ ταλαίπωρον ἐκεῖνο πλάσμα ἂν ἤθελε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν καλύβην καὶ νὰ καθήσῃ πλησίον μου.

— Ἐδέχθη;

— Ὅχι· ἔσεισε τὴν κεφαλὴν λέγουσα ὅτι ἦτο ἀνάγκη νὰ μείνῃ ὅπου ἦτο καὶ νὰ φρουρῇ, νὰ τείνῃ τὸ οὖς, μήπως ἦθελεν ἔλθει κανεὶς καὶ μᾶς ἀνεύρῃ ἐξ αἰφνης. Καὶ μέχρι τέλους τῆς συνδιαλέξεώς μας ἔμεινε ἐκεῖ παρὰ τὴν θύραν τῆς καλύβης, στηρίζουσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς παραστάδος, ὅτε μὲν κλίνουσα πρὸς ἐμέ διὰ νὰ μοι ὁμιλήσῃ, ὅτε δὲ ὀπισθοχωροῦσα αἰφνης διὰ νὰ ῥίψῃ περὶ αὐτὴν ἀνήσυχον βλέμμα.

«— Ἡμῖν χθὲς ἐδῶ, μοι εἶπε, πρὶν νυκτώσῃ, ἤκουσα τὴν συνδιαλεξίν σας μετὰ τῆς κυρίας, ἣτις σᾶς συνώδευεν. Σᾶς ἤκουσα νὰ λέγητε ὅτι σᾶς ἦτο ἀδύνατον νὰ τὸν κάμητε νὰ σᾶς πιστεύσῃ ἢ νὰ τὸν ἀναγκάσῃτε νὰ σιωπήσῃ. ὦ! γνωρίζω καλῶς τί ἐσήμαινον αὐταὶ αἱ λέξεις σας. Ἡ συνειδησίς μου τὰς ἐξήγει, καθόσον ἐπληττον τὴν ἀκοήν μου. ὦ, διατί ν' ἀφήσω νὰ σᾶς νυμφευθῇ! Ἴδού ὅτι πραγματοποιοῦνται οἱ φόβοί μου, οἱ ὀδυνηροί, οἱ τρελλοὶ φόβοί μου!..»

Καὶ λέγουσα ταῦτα, ἔκρυψε τὸ πρόσωπον διὰ τῆς ἀκρας τοῦ ἐφθαρμένου περιωμίου της καὶ ἐξηκολούθει ἐν τοιαύτῃ στάσει νὰ ψιθυρίζῃ καθ' ἑαυτὴν. Ἦρξιςα νὰ φοβῶμαι μήπως ἐπέλθῃ εἰς αὐτὴν φοβρὰ τις προσβολῆς νευρικῆς ἐκ τῆς ἀπελπιάς, καθ' ἣς οὔτε αὐτὴ οὔτε ἐγὼ ἠδυνάμεθα ν' ἀντιστώμεν.

— Σᾶς παρακαλῶ νὰ πραυθῆτε, τῇ εἶπον· προσπαθήσατε νὰ μοι ἐξηγήσητε τίνι τρόπῳ ἠδύνασθε νὰ ἐμποδίσῃτε τὸν γάμον μου.

Ἀπέσπυεν ἐκείνη τὸ περιώμιον τὸ κούπτρον τὴν μορφήν της καὶ ῥίπτουσα πρὸς ἐμέ βλέμμα ἀόριστον καὶ ἀβέβαιον.

«— Ἐπρεπε νὰ ἔχω ἀρκετὸν θάρρος ἀπήντησεν, ὥστε νὰ διαμεινῶ εἰς Λίμμεριτζ, δὲν ἔπρεπε νὰ φοβηθῶ τόσο ἐκ τῆς εἰδήσεως περὶ τῆς ἀφίξεώς του. Ἐπρεπε νὰ σᾶς προειδοποιήσω, νὰ σᾶς προφυλάξω ἐνόσω ἦτο καιρὸς. Διατί ν' ἀποτολήσω

μόλις νὰ σὰς γράψω ἐκείνην τὴν ἐπιστολήν; Διατί νὰ κάμω κακόν, ἐνῶ ἐπεθύμουν μόνον τὸ καλὸν νὰ πράξω; ὦ! ἰδοὺ οἱ φόβοι μου!..»

Ἐπανέλαβε τὰς λέξεις ταύτας καὶ διὰ δευτέραν φοράν ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον διὰ τῆς ἀκρας τοῦ ἐλεεινοῦ αὐτῆς περιωμίου. Ἐνεποίει τρόμον ἢ θέα τῆς, ὅπως καὶ οἱ λόγοι τῆς.

— Καὶ τὴν ἠρώτησες, βεβαίως, Λαύρα, ποιοὶ ἦσαν αὐτοὶ οἱ φόβοι ἐφ' ὧν ἐκάστοτε ἐπανήρχετο μετὰ τόσῃς ἐπιμονῆς;

— Ναί, τῆ ἀπέτεινα αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν.

— Καὶ τί ἀπάντησεν;

— Ἀντὶ ἀπάντησέως μὲ ἠρώτησεν ἂν θὰ ἦσθάνομην φόβον ἐκ τῆς παρουσίας ἀνθρώπου, ὅστις ἀφοῦ μὲ ἐνέκλεισεν εἰς φρενοκομεῖον ἦτο διατεθειμένος, κεκτημένος, πρὸς τοῦτο τὰ μέσα, νὰ μὲ καθείρξῃ εἰς αὐτὸ ἐκ νέου.

— Καὶ τὸν φοβεῖσθε ἀκόμη; τῆ εἶπον. Βεβαίως ὄχι, διότι ἄλλως δὲν θὰ ἤρχεσθε ἐδῶ.

— Ὅχι, ἀπάντησε, τώρα δὲν φοβοῦμαι πλέον.»

Τὴν ἠρώτησα τί τὴν καθισσοῦσα. Ἐκλίνας αὐτὴ ἐξαίφνης πρὸς ἐμὲ καὶ μοι εἶπεν:

— Δὲν τὸ μαντεύετε; . . .»

Ἐνευσα ἀρνητικῶς.

— Παρατηρήσατέ με! προσέθηκεν.

Τῆ εἶπα τότε, ὅτι λίαν ἐθλιβόμην βλέπουσα ὅτι εἶχαν ὄψιν τὸσον λυπημένην καὶ ἀσθενικήν. Διὰ πρώτην φοράν ἐμειδίασεν.

— Ἀσθενής! Ἐψιθύρισεν ἄλλο παρὰ ἀσθενής! . . . Καὶ τώρα ἐννοεῖτε διατί δὲν τὸν φοβοῦμαι πλέον. Ἄλλ' εἶπέτε μοι, πιστεύετε ὅτι θ' ἀνεύρω τὴν μητέρα σας ἐκεῖ ὑψηλὰ εἰς τὸν οὐρανόν; . . . Καὶ ἂν τοῦτο συμβῆ, θὰ μὲ συγχωρήσῃ;

Ἦμην τὸσον συγκεκλιμένη καὶ ἐκθαμβος, ὥστε οὔτε λέξιν ἠδυνήθην ν' ἀπαντήσω.

— Ἐσκέρθην περὶ τούτου, προσέθηκε, καθ' ὄλον τὸ διάστημα, καθ' ὃ ἐζήτησαν νὰ κρουθῶ ἀπὸ τὰς ἐρεῖνας τοῦ συζύγου σας καὶ καθ' ὄλον τὸν καιρὸν, καθ' ὃν ἔμεινα ἀσθενής. Καὶ αἱ σκέψεις μου μὲ ὠδήγησαν ἐδῶ διὰ τῆς βίας. . . Θέλω νὰ ἐξηγήθω διὰ τὸ σφάλμα μου. . . Θέλω νὰ ἐκμηδενίσω ὅσον μοι εἶνε δυνατόν τὸ κακὸν ὕπερ ἔπραξα ἄλλοτε.»

Τὴν καθικέτευον ἐγὼ μετὰ πάσης ζέσεως νὰ μοι ἐξηγήσῃ τί ἐννοεῖ διὰ τῶν λόγων τούτων, πλὴν αὐτὴ ἐξηκολούθει νὰ μὲ βλέπῃ μὲ βλέμμα ἀπλανές καὶ ἀφρημένον.

— Ἐγὼ, ἔλεγε καθ' ἑκαστὴν μεθ' ὅφους ἀμφιβολίας, ἐγὼ θὰ ἐκμηδενίσω τὸ κακὸν ἐκεῖνο! . . . Σεῖς ἔχετε φίλους, οἵτινες θὰ σὰς ὑπερασπίσωσιν. Ἄν κατορθώσῃτε νὰ γνωρίσῃτε τὸ μυστικόν του, θὰ σὰς φοβεῖται: δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ φερθῆ πρὸς σὰς ὅπως ἐφέρθη πρὸς ἐμὲ. Θὰ σὰς σέβηται ὅπως δῆποτε, διότι θὰ φοβῆται καὶ σὰς καὶ τοὺς φίλους σας. Καὶ ἐὰν σὰς σεβασθῇ. . . ἐὰν θὰ ὀφείλητε εἰς ἐμὲ τοῦτο. . .»

Ἄνεμεινα μετ' ἀνυπομονησίας τὸ τέλος τῆς φράσεως ταύτης: ἄλλ' ἀφοῦ εἶπε τὰς λέξεις αὐτάς, ἐσιώπησεν.

— Καὶ θὰ προσεπάθησες ἀναμφιβόλως νὰ τὴν κάμῃς νὰ ἐξακολούθησῃ.

— Βεβαίως: ἄλλ' αὐτὴ ἀπεσύρθη ἐκ νέου καὶ ἔδραμε νὰ στηριχθῆ μὲ τὰς χεῖρας καὶ μὲ τὸ πρόσωπον εἰς ἓνα τῶν τοίχων τῆς κλῦθης.

— ὦ! τὴν ἤκουον νὰ λέγῃ μετὰ παρὰ φρονος σταργῆς, ἥτις μ' ἐφοβίζεν, ἐπεθύμουν μόνον νὰναπαυθῶ εἰς τὸν αὐτὸν τάφον, πλησίον τῆς μητρός σας. Ἐπεθύμουν νὰ ἐξυπνήσω εἰς τὸ πλευρόν τῆς, ὅτε θὰ ἠχήσῃ ἡ σάλπιγξ τῶν ἀγγέλων καὶ ὅταν, μετὰ τὸ σύνθημα τοῦτο, οἱ τάφοι θὰ ποδώσωσι τοὺς νεκροὺς τῶν! . . .»

— ὦ, Μαριάννα! ἔτρεμον ἀπὸ κερκλῆς μέχρι ποδῶν. Ἦτο φοικτὸν πρᾶγμα νὰ τὴν ἀκούῃ κανεὶς νὰ ὀμιλῇ τοιοῦτοτρόπως!

— Ἄλλὰ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἐλπίζω τὸ τοιοῦτο, προσέθηκε στρεφόμενη ὀλίγον διὰ νὰ μὲ παρατηρήσῃ πτωχὴ ξένη ὡς ἐγὼ δὲν δικαιούται νὰ τύχῃ τοιοῦτου προνομίου. Δὲν θὰναπαυθῶ ὑπὸ τὸν μαρμαρινὸν σταυρόν, τὸν ὅποιον ἔπλυνα μὲ τὰς ἰδίαις μου χεῖρας, τὸν ὅποιον κατέστησα τὸσον λευκὸν καὶ τὸσον καθαρὸν! ὦ! ὄχι, ὄχι! Τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ὄχι τὸ τῶν ἀνθρώπων, θὰ μὲ ὀδηγήσῃ πρὸς ἐκείνην, ἐκεῖ ὅπου μετὰ τοὺς κόπους εὐρίσκει τις ἀνάπαυσιν. . .»

Καὶ ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας ἡσυχως, θλιβερώς, μετὰ μελαγχολικοῦ στεναγμοῦ, σημαίνοντος ἀπαρηγόρητον ἀπελπισίαν. Ἐπειτα πρὸς στιγμὴν ἐσίγησε. Ταραχὴ ζωηρὰ ἐζωγραφίζετο ἐπὶ τῆς μορφῆς τῆς: ἐφαίνετο σκεπτομένη ἢ προσπαθοῦσα νὰ σκεφθῆ.

— Τί ἔλεγα πρὸ ὀλίγου; ἠρώτησε μετὰ βραχεῖαν σιγὴν. Ὅταν ἐπέρχεται εἰς τὸν νοῦν μου ἡ ἀνάμνησις τῆς μητρός σας, ἀποδιώκει πᾶσαν ἄλλην ιδέαν. Τί ἔλεγα λοιπόν; . . . τί ἔλεγα;

Μετὰ πάσης τῆς δυνατῆς προσηνείας καὶ γλυκύτητος ἐβόηθησα τὴν ἀτυχῆ νὰ ἐπανεύρῃ τὸ νῆμα τῶν ιδεῶν τῆς.

— Ἄ, ναί! ναί! προσέθηκεν, ἐξακολουθοῦσα νὰ κατέχεται ὑπὸ τῆς ἀορίστου αὐτῆς ἀμνησίας. Σεῖς εὐρίσκεσθε ἄνευ βοηθείας, ὑπὸ τὴν διάκρισιν τοῦ κακοτρόπου συζύγου σας. . . Ναί, αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια καὶ πρέπει νὰ ἐκτελέσω ἐκεῖνο, διὰ τὸ ὅποιον ἦλθα ἐδῶ. Πρέπει νὰ ἐπανορθώσω τὴν βλάβην, ἣν σὰς ἐπροξένησα ἄλλοτε, δειλιάσασα νὰ προθῶ εἰς ἀποκαλύψεις, αἵτινες θὰ σὰς ἐσωζόν.»

— Τί ἔχετε νὰ μοῦ εἰπῆτε; τὴν ἠρώτησα.

— Ὅθ' σὰς εἶπω, ἀπάντησε, τὸ μυστικόν, τὸ ὅποιον τὸσον φοβεῖται ὁ σκληρὸς σας σύζυγος. Πρὸ τίνος καιροῦ τὸν ἠπειλήσα δι' αὐτοῦ τοῦ μυστικοῦ καὶ τὸν ἔκαμα νὰ τρέμῃ: καὶ σεῖς θὰ τὸν ἀπειλήσῃτε καὶ θὰ τρέμῃ ἐνώπιόν σας, ὅπως ἔτρεμε πρὸ ἐμοῦ. . .»

Εἶδα τότε τὴν μορφήν τῆς ἀποκτώσαν ἔκφρασιν ζοφερωτέραν, ἀπόγνωσιν δὲ καὶ

ἀγανάκτησιν ἐξέφραζε τὸ βλέμμα τῆς. Ἐξέτεινε τὴν χεῖρα πρὸς ἐμὲ μὲ κίνημα ἀφρημένον, ἀκατάληπτον.

— Ἡ μήτηρ μου γινώσκει τὸ μουσικόν, ἔλεγε. Τὴν ἐθάρυνε καὶ κατέφθειρε τὸ ἡμισυ τῆς ζωῆς τῆς. . . Μίαν ἡμέραν, ὅτε ἐμεγάλωσα, εἶπε κατὰ τι περὶ αὐτοῦ καὶ εἰς ἐμὲ, καὶ τὴν ἐπαύριον ὁ σύζυγός σας. . .»

— Ἰδοὺ! αὐτὸ ἐπιθυμῶ νὰ μάθω! . . . Ἐξακολούθησε! ἀνεκράξα ἀκουσίως. Τί σοῦ εἶπε περὶ τοῦ συζύγου σου; . . .»

— Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο, Μαριάννα, ἐσιώπησεν ἐκ νέου.

— Καὶ δὲν εἶπε τίποτε ἄλλο;

— Ἐστάθη ἀκροωμένη μετὰ προσοχῆς.

— Σιωπῆ! ἐψιθύρισεν ἐκτείνουσα πρὸς ἐμὲ τὴν χεῖρά τῆς μετὰ τοῦ αὐτοῦ ἀορίστου καὶ ἀναποφασίστου κινήματος, σιωπῆ! Καὶ ἀπεμακρύνθη πλαγίως ἐκ τῆς θύρας βραδέως βαδίζουσα βῆμα πρὸς βῆμα μέχρως ὅτου ἡ γωνία τοῦ τοίχου τὴν ἀπέκρουεν ἐκ τοῦ βλέμματός μου.

— Καὶ τὴν παρηκολούθησες, βεβαίως.

— Ναί! ἡ περιεργία μου μὲ ἐνεθάρρυνε καὶ ἐγερωθεῖσα τὴν παρηκολούθησα. Καθ' ἣν ἀκριβῶς στιγμὴν ἔφθασα εἰς τὴν θύραν, ἐπεφάνη ἐκεῖνη ἐξαίφνης ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους, διότι εἶχε περιέλθει τὴν καλύθην.

— Τὸ μυστικόν! τῆ εἶπα ταπεινῆ τῆ φωνῆ: μείνατε καὶ εἰπέτε μοι τὸ μυστικόν!

Πλὴν αὐτὴ μὲ ἤρπασεν ἐκ τοῦ βραχίονος καὶ ἐξηκόντισεν ἐπ' ἐμοῦ βλέμμα ἔμπλεον τρόμου.

— Ὅχι τώρα! μοι εἶπεν: τώρα δὲν εἶμεθα μόναι, μᾶς κατασκοπεύουν! Αὐριον ἐδῶ κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν, ἀλλὰ νὰ ἔλθῃτε μόνη! . . . Μ' ἐννοεῖτε; . . . μόνη νὰ ἔλθῃτε! . . .»

Μὲ ὠθησε νὰ εἰσέλθω ἐντὸς τῆς καλύθης δι' ἀποτόμου κινήματος καὶ ἐγένετο ἀφαντος.

— ὦ Λαύρα, Λαύρα! . . . ἰδοὺ ἔχασες καὶ ἄλλην εὐκαιρίαν. Ἄν ἤμην ἐγὼ σιμά σου, βεβαίως δὲν θὰ μᾶς διέφευγεν. Πρὸς ποῖον μέρος τὴν εἶδες ν' ἀναχωρήσῃ;

— Πρὸς ἀριστεράν: ἐκεῖ ὅπου τὸ ἔδαφος καθίσταται διὰ μιᾶς ἀνώμαλον, ὅπου εἶνε τὸ πυκνότερον μέρος τοῦ δάσους.

— Ἐξῆλθες ἐξω; τὴν ἐφώνησες;

— Καὶ πῶς ἠδυνάμην νὰ τὸ πράξω; Ἦμην βωβὴ καὶ ἀκίνητος ὑπὸ τοῦ φόβου.

— Ἄλλὰ τέλος πάντων, ὅτε ἠδυνήθης νὰ κινηθῆς: ὅτε ἐξῆλθες;

— Ἦλθα ἐδῶ δρομαία διὰ νὰ σοῦ διηγηθῶ τὰ διατρέξαντα.

— Εἶδες ἡ ἤκουσες τίποτε εἰς τὴν δενδροφυτεῖαν;

— Ὅχι: ὅτε διῆλθον δι' αὐτῆς ἐπεκράτει ἐκεῖ ἀκρα σιγὴ καὶ ἡσυχία.

Ἔστιν πρὸς στιγμὴν σκεπτομένη. Τὸ τρίτον ἐκεῖνο ἄτομον ὑπετίθετο ὅτι παρευρέθη κρυφίως κατὰ τὴν συνδιάλεξιν, ἦτο πραγματικότης ἢ ἦτο πλάσμα χιμαιρικῶν τῶν φόβων τῆς Ἄννης Κάδερικ; Ἦγνόουν τί νὰ ὑποθέσω. Τοῦτο μόνον ἦτο βέβαιον ὅτι ἀκριβῶς ἐνῶ ἐπρόκειτο ν' ἀνακαλύψω μὲν τὰ πάντα, ὁ σκοπός μας ἀπετύχων

καὶ πάλιν. Καὶ ἀπετύγγανεν ὀριστικῶς καὶ ἀμετακλήτως, ἐκτός ἐάν ἡ Ἄννα Κάδερικ ἤθελε φανῆ ἀκριβῆς εἰς τὴν συνέντευξιν, ἣν εἶχεν ὀρίσει διὰ τὴν ἐπαύριον ἐντὸς τῆς παρὰ τὴν λίμνην καλύβης.

— Εἶσαι βεβαία ὅτι μοὶ διηγήθης πάντα ὅσα συνέβησαν χωρὶς νὰ παραλείψης τίποτε; ἠρώτησα τὴν ἀδελφὴν μου· μοὶ ἐπανέλαθες ἀκριβῶς καὶ ἐπὶ λέξει ὅσα σοῦ εἶπεν;

— Πιστεύω, ἀπήντησεν. Δὲν ἔχω τόσον καλὸν μνημονικόν, Μαριάννα, ἀλλὰ τόσον ἐντύπωσιν μοῦ ἔκαμε καὶ τόσον ἐνδιαφέρον, ὥστε καμμία περίστασις, ἀπὸ τὰς οὐσιώδεις τούλάχιστον, δὲν μὲ διέφυγεν· εἶμαι βεβαία.

— Φιλτάτη μου Λαύρα, καὶ αὐτὰ τὰ μᾶλλον ἀσήμαντα περιστατικὰ ἔχουσι σημασίαν, ὅταν πρόκειται περὶ τῆς Ἄννης Κάδερικ. Σκέψου καλλίτερα!... Δὲν τὴν διέφυγεν ὑπαινιγμὸς τις περὶ τοῦ μέρους εἰς ὃ ἐπὶ τοῦ παρόντος διακρίνεται;

— Δὲν ἐνθυμούμαι νὰ εἶπε τίποτε.

— Δὲν ἀνέφερε τίποτε περὶ μιᾶς συντρόφου της, περὶ μιᾶς φίλης της... περὶ τίνος κυρίας Κλέμεντς;

— Ἄ, ναί, ναί!... ἐλησμόνουν αὐτὴν τὴν λεπτομέρειαν. Μοὶ εἶπεν ὅτι ἡ κυρία Κλέμεντς παρεπονείτο ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν συνοδεύσῃ μέχρι τῆς λίμνης διὰ νὰ ἐπαγρυπνῇ ἐπ' αὐτῆς, παρακαλοῦσα καὶ ἱκετεύουσα αὐτὴν νὰ μὴ ἐκτεθῆ μόνη εἰς τὴν ἐρημίαν.

— Δὲν σοῦ εἶπε τίποτε ἄλλο περὶ τῆς κυρίας Κλέμεντς;

— Ὅχι, τίποτε ἄλλο.

— Δὲν σοῦ εἶπεν εἰς ποῖον μέρος κατέφυγε μετὰ τὴν ἀναχώρησίν της ἐκ τοῦδδς Κόρνερ;

— Ὅχι· εἶμαι βεβαιότατη.

— Οὔτε ποῦ διέμεινε κατόπιν; οὔτε περὶ τῆς ἀσθενείας της;

— Ὅχι, Μαριάννα· οὐδὲν ἐξ αὐτῶν μοὶ ἀνέφερον. Εἰπέ μου, σὲ παρακαλῶ, τί φρονεῖς περὶ πάντων τούτων; Ἐγὼ δὲν εἰξεύρω τί νὰ σκεφθῶ οὔτε τί νὰ πράξω.

— Ἴδου τί πρέπει νὰ πράξῃς, ἀγαπητῆ μου ἀδελφῆ· νὰ υπάγῃς αὐριον εἰς τὴν καλύβην, ὅπως συνειπώθησες. Δὲν ἔμπορεῖς νὰ φαντασθῇς πόσον θὰ ἦναι σπουδαία ἡ μετὰ τῆς γυναικὸς ἐκείνης δευτέρα συνέντευξις σου. Καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν θὰ ἦσαι μόνη. Θὰ σὲ παρακολουθήσῃ ἐξ ἀποστάσεως· κανεὶς δὲν θὰ μὲ ἴδῃ, ἂν παρὰ τῆς δὲ ἀνάγκῃ, θὰ δρᾶμω ὅταν μὲ καλέσῃς. Ἡ Ἄννα Κάδερικ διέφυγε πρό τινος καιροῦ ἀπὸ τὸν Βάλτερ Χαρτράϊτ, διέφυγε ἀπὸ σὲ χθές. Πλὴν ἀπὸ ἐμὲ δὲν θὰ διαφύγῃ ὅ,τι καὶ ἂν συμβῇ.

— Καὶ πιστεύεις ὅτι ὑπάρχει τῶ ὄντι μυστικὸν ἐμπνέον τρόπον εἰς τὸν σύζυγόν μου; μὲ ἠρώτησεν. Ἄς ὑποθέσωμεν, Μαριάννα, ὅτι εἶνε τοῦτο ἀπλῆ φαντασιοπληξία τῆς Ἄννης Κάδερικ· ἂς ὑποθέσωμεν, ὅτι ἤθελε μόνον νὰ μὲ ἴδῃ καὶ νὰ μοὶ ὁμιλήσῃ χάριν τῶν ἀναμνήσεών της, αἵτινες τῇ εἶνε τόσον προσφιλεῖς. Ἡ συμπεριφορὰ της ἦτο τόσον ἀλλόκοτος, ὥστε μοὶ ἐνέπνευσεν αὐτὴν τὴν ὑποψίαν. Ἐμπορεῖς νὰ πιστεύ-

σῃ τοὺς λόγους αὐτῆς τῆς γυναικὸς;

— Πιστεύω εἰς τὰς παρατηρήσεις μου ἐπὶ τῆς διαγωγῆς τοῦ συζύγου σου, Λαύρα. Κρίνω τοὺς λόγους τῆς Ἄννης Κάδερικ, συνδυάζουσα αὐτοὺς μὲ τὰς πράξεις τοῦ σίρ Πέρσιβαλ, καὶ πιστεύω ὅτι πράγματι ὑφίσταται μυστικόν τι.

Καὶ χωρὶς νὰ εἶπω ἄλλο ἠγέρθη, ὅπως ἐξέλω τοῦ δωματίου. Ἐτάραττον τὸ πνεῦμά μου λογισμοὶ τινες, τοὺς ὁποίους ἴσως θὰ ἀπεκάλυπτον ἂν συνωμίλου μετ' αὐτῆς ἐπὶ πλέον καὶ ὧν ἡ γνώσις θ' ἀπέβαινε εἰς αὐτὴν ἐπικίνδυνος. Ἡ ἐπίδρασις τοῦ φοβεροῦ ὄνειρου, ἐξ οὗ ἀποτόμως μὲ ἀπέσπασεν, ἐπέριπτον σκιὰν ἀπαίσιον ἐπὶ πάσης νέας ἐντύπωσως, ἣν τὰ περιστατικὰ ὅσα βαθμηδὸν μοὶ διηγείτο παρήγον εἰς τὸ πνεῦμά μου. Ἡσθάνομην προσεγγίζον τὸ μέλλον, τὸ προαναγγελθὲν ὑπὸ τῶσαν δυσσεστώτων οἰωνῶν· καὶ μοὶ ἐνεποίουν τρόπον φρικτὸν οἱ οἰωνοὶ οὗτοι· μοὶ ἐπέβαλλον διὰ τῆς βίας τὴν πεποίθησιν ὅτι εἰμαρμένους τις καὶ ἀνεξιχνίαστος σκοπὸς ἐπεκράτει εἰς τὴν μακρὰν ἐκείνην ἄλυσιν τῶν γεγονότων, τὴν περιβάλλουσαν ἡμᾶς νῦν διὰ τῶν σπειρῶν της. Ἐσυλλογιζόμεν τὸν Χαρτράϊτ οἶον τὸν εἶδα μὲ τοὺς πραγματικὸς ὀφθαλμούς μου, ἥτε ἦλθε νὰ μὲ ἀποχαιρετήσῃ, καὶ οἶον τὸν εἶδον ἐν τῷ ὄραματι μὲ τοὺς νοερούς ὀφθαλμούς, ἤρχισα δὲ νὰ ὑποθέτω ὅτι καὶ ἡμεῖς ἐπίσης ἐθαίνομεν ἀσυνειδήτως τυφλώττοντες πρὸς ὄρισμένον ἀφυσικὸν τέρας.

Ἐνῶ ἡ Λαύρα ἀνήρχετο μόνη εἰς τὰ δωμάτια της, ἐγὼ ἐξῆλθον διὰ νὰ σκεφθῶ περιπατοῦσα μόνη εἰς τὰς περὶ τὸν πύργον δεινροστοιχίας. Ὁ τρόπος καθ' ὃν ἡ Ἄννα Κάδερικ ἀπεχωρίσθη τῆς Λαύρας, ἐγέννη ἐν ἐμοὶ ζωντὰν περιεργίαν, ἣν ἐτήρησα ἀπόκρυφον, νὰ μάθω πῶς ὁ κόμης Φόσκος διήλθε τὰς μετὰ μεσημβρίαν ὥρας· μοὶ ἐνέπνευσε δὲ καὶ ὑποψίας ὡς πρὸς τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μυστηριώδους ἐκείνου ταξιδίου, ἐξ οὗ ὁ σίρ Πέρσιβαλ εἶχεν ἐπιστρέψῃ πρὸ ὀλίγων ὥρων.

Ἀφοῦ τοὺς ἀνεζήτησα πανταχοῦ, χωρὶς νὰ τοὺς ἀνεύρω, ἐπέστρεψα εἰς τὸν πύργον, ὅπου ἐξηρέυνησα ἀλληλοδιαδόχως πάσας τὰς αἰθούσας καὶ τὰ δωμάτια τοῦ ἰσογείου. Πᾶσαι ἦσαν κεναί. Ἐπέστρεψα εἰς τὸν πρόδομον καὶ ἀνῆλθον τὴν κλίμακα μεταβαίνουσα πρὸς συνάντησιν τῆς Λαύρας. Ἐνῶ διηρχόμεν διὰ τοῦ διαδρόμου, ἡ κυρία Φόσκου ἦνοιξε τὴν θύραν τοῦ δωματίου της καὶ τότε ἐσταμάτησα διὰ νὰ τὴν ἐρωτήσω ἐν ἤξειρε ποῦ εὗρισκοντο ὁ σύζυγός της καὶ ὁ σίρ Πέρσιβαλ. Μοὶ ἀπήντησε καταφατικῶς. Πρὸ μιᾶς σχεδὸν ὥρας τοὺς εἶχεν ἴδει ἀμφοτέρους ἐκ τοῦ παραθύρου της. Ὁ κόμης ἤγειρε τὸ βλέμμα πρὸς αὐτὴν μετὰ τῆς συνήθους ἀγαθότητος, ἀβρόφρων δ' ὡς πάντοτε καὶ περὶ τὰ ἐλάχιστα τὴν εἰδοποίησεν ὅτι ἐξῆρχετο μετὰ τοῦ φίλου του χάριν μακροῦ περιπάτου...

Χάριν μακροῦ περιπάτου! Ἀπότου εὗρισκοντο ὁμοῦ οὐδέποτε τοὺς εἶδα νὰ συμ-

περιπατήσωσιν. Ὁ σίρ Πέρσιβαλ ὡς μόνον ἀσκησιν ἠγάπα τὴν ἱππασίαν. Ὁ δὲ κόμης, ὅστις ὁσάκις μὲ συνώδευεν ἐπραττε τοῦτο ἀπλῶς καὶ μόνον ἐξ ἀβρότητας δὲν ἠγάπα κανενὸς εἶδους ἀσκησιν.

Ἐπιστρέψασα καὶ συναντήσασα τὴν Λαύραν ἐνόησα ὅτι αὕτη κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου εἶχε σκεφθῆ ἐπὶ τοῦ προσεχούς ζητήματος τῆς ὑπογραφῆς, ἐφ' οὗ δὲν εἶχομεν σκεφθῆ πλέον, ἀπασχοληθεῖσαι κατὰ τὴν συνδιάλεξίν μας ἐκ τῆς μετὰ τῆς Κάδερικ συναντήσεως. Διὰ τῶν πρώτων αὐτῆς λέξεων, εὐθὺς ὡς μ' ἐπανεῖδε, μοὶ ἐξέφρασε τὴν ἐκπληξίν της, διότι ἐβλεπεν ὅτι δὲν προσεκαλεῖτο εἰς τὴν βιβλιοθήκην ὅπως ἐμφανισθῆ πρὸ τοῦ σίρ Πέρσιβαλ.

— Ἡσύχασε, τῇ εἶπον, ὡς πρὸς τοῦτο. Δὲν θὰ ὑποβληθῶμεν, ἐπὶ τοῦ παρόντος τούλάχιστον, εἰς κάμμειαν δοκιμασίαν. Ὁ σίρ Πέρσιβαλ μετέβαλε τὰ σχέδιά του, ἡ περὶ τῆς ὑπογραφῆς ὑπόθεσις ἀνεβλήθη.

— Ἀνεβλήθη; ἐπανέλαθεν ἡ Λαύρα ἐκπληττομένη· ποῖος σοῦ τὸ εἶπεν;

— Μοὶ τὸ ἀνεκοίνωσεν ὁ κόμης Φόσκος, πιστεύω δὲ ὅτι εἰς τὴν ἐπέμβασιν αὐτοῦ ὀφείλομεν τὴν ἐπελθοῦσαν εἰς τὰς ἰδέας τοῦ συζύγου σου μεταβολὴν.

— Ἀδύνατον μοὶ φαίνεται αὐτὸ τὸ ὀποῖον μοὶ λέγεις, Μαριάννα! Ἀφοῦ, ὡς εἰκάζομεν, ἡ ὑπογραφή μου εἶνε ἀναγκαία ὅπως προμηθευθῇ ὁ σίρ Πέρσιβαλ χρήματα, ὧν ἔχει ἀνάγκην, πῶς εἶνε δυνατόν ἡ ὑπόθεσις ν' ἀναβληθῇ;

— Νομίζω, Λαύρα, ὅτι ἔχομεν ἀρκετὰ διδόμενα διὰ νὰ λύσωμεν τὸ ζήτημα. Ἐλησμόνησες τὴν συνδιάλεξιν μεταξὺ τοῦ σίρ Πέρσιβαλ καὶ τοῦ δικηγόρου του, τὴν ὁποίαν ἤκουσα πρό τινος εἰς τὸν πρόδομον;

— Ὅχι, ἀλλὰ δὲν ἐνθυμούμαι καλά.

— Ἐγὼ ὅμως ἐνθυμούμαι· δύο μέσα τῶ ἐπροτάθησαν· τὸ μὲν νὰ σὲ πείσῃ νὰ ὑπογράψῃς τὸ ἐγγράφον, τὸ δὲ νὰ ὑπογράψῃς συναλλάγματα πληρωτέα μετὰ τρεῖς μῆνας. Εἰς τὸ τελευταῖον τοῦτο μέτρον εἶνε φανερόν, ὅτι κατέφυγε σήμερον, δυνάμεθα δὲ νὰ ἐλπίσωμεν, ὅτι ἐπὶ τινὰς μῆνας δὲν θὰ αἰσθανθῶμεν τὸν ἀντίκτυπον τῶν οικονομικῶν δυσχερειῶν τοῦ σίρ Πέρσιβαλ.

— ὦ, Μαριάννα! διστάζω νὰ πιστεύσω τὰ προγνωστικά σου, διότι εἶνε πάρα πολὺ εὐνοϊκά.

— Ἀληθινά, φιλάτη; Πρὸ ὀλίγου ὅμως ἐπῆνεις τὸ μνημονικόν μου· διατί τώρα φαίνεσαι δυσπιστοῦσα; Ὑπάγω νὰ φέρω τὸ Ἡμερολόγιόν μου, καὶ θὰ ἴδῃς ἂν ἔχω δίκαιον ἢ ἄδικον.

Ἐξῆλθον καὶ ἐπέστρεψα ἀμέσως κομίζουσα τὸν τόμον τοῦ χειρογράφου.

Ἀνερούσα τὴν σχετικὴν πρὸς τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ δικηγόρου παράγραφον, ἐβεβαιώθημεν ὅτι ἀκριβῶς ἀνεμνήσθη τῶν δύο μέσων, ἅτινα ὁ δικηγόρος ὑπέβαλε τῶ πελάτῃ του πρὸς ἐκλογὴν. Ἡ βεβαιότης ὅτι ἡ μνήμη μου μὲ ἐβοήθησε συνήθως εἰς τὴν περίστασιν ταύτην, ὡς πιστῶς μὲ παρηγόρησε καὶ μὲ καθησύχασε, καθὼς ἐπίσης καὶ τὴν Λαύραν. Ἐν τῇ ἐπι-

κινδύνῳ ἀβεβαιότητι τῆς παρουσίας κατὰ στάσεως, δὲν δύναται τις νὰ προῖδῃ ὅποια μέλλοντα συμφέροντα ἐνδέχεται νὰ ἐξαρτῶνται ἐκ τῆς ταξέως, ἣν διατηρῶ εἰς τὸ ἡμερολόγιόν μου, καὶ ἐκ τῆς κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον πεποιθήσεως, ἣν ἔχω εἰς τὴν ἀκρίβειαν τῶν ἀναμνήσεών μου, ὅτε χαράττω καθ' ἑκάστην τὰς ἐντυπώσεις μου.

Ἡ φυσιογνωμία καὶ ἡ στάσις τῆς Λαύρας ἐμαρτύρουν ὅτι συνεμερίζοτο τὴν τελευταίαν ταύτην σκέψιν μου. Πράγματι ὅμως ἡ λεπτομέρεια εἶνε ἀσήμαντος καὶ αἰσχύνομαι, διότι ποιούμαι μνείαν αὐτῆς, διότι εἰς ἄλλο τι δὲν συντελεῖ εἰμὴ εἰς τὸ νὰ καταστήσῃ καταληπτὴν τὴν ἀπομόνωσιν καὶ τὴν ἀπόγνωσιν μας. Πολὺ μικραὶ καὶ εὐτελεῖς ἀληθῶς εἶνε αἱ ἐλπιδες μας, ἀφοῦ ἡ ἀσήμαντος αὕτη ἀνακάλυψις, ὅτι δύναμαι νὰ ἔχω πεποιθῆσθαι εἰς τὴν μνήμην μου, χαιρετίζεται παρ' ἡμῶν ἐνθουσιωδῶς ὡς ἀνεύρεσις νέου τινὸς προστατοῦ!

Ἄμα τῷ πρώτῳ κτυπήματι τοῦ ἀναγγέλλοντος τὸ δεῖπνον κώδωνος, ἀπεχωρίσθημεν. Εἶχε μόλις σημάνει ὁ κώδων, ὅτε ἐπανέκαμψαν ὁ σὶρ Πέρσιβαλ καὶ ὁ κόμης ἐκ τοῦ περιπάτου. Ἦκουσαμεν τὸν οἰκοδεσπότην ἐρευγόμενον κατὰ τῶν οἰκετῶν χάλαζαν ἐπιπλήξεων, διότι ἐβράδυναν κατὰ πέντε λεπτά, ὁ δὲ παρ' αὐτοῦ φιλοξενούμενος ἐπενέβη κατὰ τὸ σῆμα συνιστῶν εἰς αὐτὸν ἡσυχίαν καὶ ὑπομονήν.

Ἡ ἐσπέρα ἔληξεν. Οὐδὲν ἔκτακτον συνέβη ἄλλ' ἐν τῇ συμπεριφορᾷ τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ καὶ τοῦ κόμητος παρετήρησα συμπτώματά τινα, ἅτινα μ' ἔκαμαν νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὰ δωμάτιά μου λίαν ἀνήσυχος, ὡς πρὸς τὴν Ἄνναν Κάδερικ καὶ ὡς πρὸς τ' ἀποτελέσματα, ἅτινα ἡ ἐπαύριον θὰ παραγάγῃ.

Ἦδη πρὸ πολλοῦ ἐκ πλείστων διδομένων ἀπέκτησα τὴν βεβαιότητα, ὅτι μεταξὺ τῶν διαφόρων ἐπιπλάστων φάσεων τοῦ χαρακτῆρος τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ ἡ μᾶλλον ἀπατηλὴ καὶ ἐπομένως ἡ ἥμισυ εὐαίματος εἶνε ἡ τῆς ἐπιδεικτικῆς ἀβροφροσύνης. Ἐκ τοῦ μακροῦ δὲ μετὰ τοῦ φίλου του περιπάτου ἐπέστρεψε πολὺ περισσότερο ἀβρόφρων, ἀφ' ὅ,τι ὑπῆρξε ποτε, καὶ ἰδιαζόντως πρὸς τὴν σύζυγόν του. Ἡ Λαύρα ἐφάνη ἐκπλαγεῖσα, ἐγὼ δ' ἐταράχθη ἐνδομύχως, ὅτε τὸν ἤκουσα νὰ τὴν καλῇ διὰ τοῦ ὀνόματός της, ἐρωτῶν ἐὰν ἔλαβεν ἐσχάτως εἰδήσεις περὶ τοῦ θεοῦ της καὶ πληροφορούμενος περὶ τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ἐσκόπει νὰ προσκαλέσῃ τὴν κυρίαν Βέξεϋ νὰ ἔλθῃ, ὅπως διατρίψῃ ἐν Μπλάκ - οὐάτερ - Πάρκ. Ἐν ἐνὶ λόγῳ ἐφαίνετο ἐπιδεικνύων πᾶσαν ἀβρὰν μέριμναν καὶ προθυμίαν, ἐνθυμίζων διὰ τῆς συμπεριφορᾶς του τὴν μισητὴν ἐποχὴν, ὅτε διέτριβεν ἐν Λίμμεριτζ - Χάουζ ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ ἐπιδόξου μνηστῆρος τῆς Λαύρας. Ἡ τοιαύτη ἐναρξίς ἦτο κακὸν σημεῖον, ἀλλ' οἰωνὸς χειρότερος ἀκόμη μοὶ ἐφάνη τὸ ὅτι μετὰ τὸ δεῖπνον προσποιήθη ὅτι ἐκοιμήτο εἰς μίαν γωνίαν τῆς

αἰθούσης, ἐνῶ τὸ ζοφερὸν βλέμμα του κρυφίως παρηκολούθει πανταχοῦ ἐμὲ καὶ τὴν ἀδελφὴν μου, ὅσῳ ἐπίστευεν ὅτι οὐδεμία ἐξ ἡμῶν ὑπόπτει τὴν πονηρίαν του. Οὐδαμῶς ἀμφέβηκα, ὅτι ἡ αἰφνιδίως ἐκδρομὴ αὐτοῦ μόνου ἐγένετο πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ μεταβῇ εἰς Βέλμιγγαμ, καὶ νὰ ἐρωτήσῃ τὴν κυρίαν Κάδερικ· πλὴν τὰ κατὰ τὴν ἐσπέραν ταύτην συμβάντα μὲ πειθουσιν, ὅτι ἡ ἐκδρομὴ δὲν ἐγένετο ἐπιματαιφ καὶ ὅτι κατώρθωσε νὰ ἐπιτύχῃ τὰς πληροφορίες, ἃς ἀναμφιβόλως μετέβη ὅπως ζητήσῃ. Ἐὰν ἐγίνωσκον ποῦ νὰ εὑρω τὴν Ἄνναν Κάδερικ, θὰ ἠγειρόμην λίαν πρῶτὴ τὴν ἐπαύριον, διὰ νὰ ὑπάγω νὰ τὴν εἰδοποιήσω.

Ἐνῶ ἔβλεπον καλῶς καὶ ἐγίνωσκον πῶς ἔπρεπε νὰ ἐξηγήσω τὴν συμπεριφορὰν τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ, ὁ κόμης ἀπ' ἐναντίας ἐφαίνετο ὑπὸ ἐποψίν ὄλως νέαν δι' ἐμέ. Διὰ πρῶτην φορὰν ἀπόψε μοὶ ἐπέτρεψε νὰ τὸν ἴδω ὑπὸ τὴν ἰδιότητα ἀνδρὸς εὐαισθητοῦ. Δὲν ἀστείζομαι. Τὰ αἰσθήματα, ἅτινα ὑπαινίσσομαι, καθόσον ἠδυνήθηον νὰ πιστεύσω, ἦσαν πραγματικὰ καὶ οὐχὶ πλαστά.

Λόγου χάριν ἦτο γαλήνιος καὶ κατὰ τι καταβεβλημένος. Οἱ ὀφθαλμοὶ του καὶ ἡ φωνὴ του ἐξέφραζον οἶκτον, οὐτινος συνεκράτει τὴν παραφορὰν. Ἐφερεν — ὡς νὰ ὑπῆρχε σχέσις τις μυστηριώδης μεταξὺ τῆς περὶ τὴν ἐνδυμασίαν του κομφότητος καὶ τῶν μᾶλλον ἀποκρύφων αὐτοῦ αἰσθημάτων — τὸν λαμπρότατον τῶν ὑπενδύτων, ἐξ ὧσων μέχρι τότε τὸν εἶδομεν νὰ φορέσῃ, ἐξ ὑφάσματος μεταξίνου πρασίνου, ὡχροτάτου τὸ χρῶμα, μετ' ἀργυρῶν κεντημάτων. Ἡ φωνὴ του κατήρχετο μέχρι τῶν περιπαθητάτων φθόγγων, εἰς τὸ μειδιάματά του δὲ διεφαίνετο θαυμασμός, στοργὴ τις σχεδὸν πατρικὴ, ὅποτε ἀπετεινετο πρὸς τὴν Λαύραν ἢ πρὸς ἐμέ. Ἐθλίψεν ὑπὸ τὴν τράπεζαν τὴν χεῖρα τῆς συζύγου του, καθ' ἣν στιγμὴν αὕτη τὸν ἠυχαρίστει διὰ τὰς πρὸς αὐτὴν ἐνδείξεις τῆς ἀβροφροσύνης του. Συνέκρουσαν τὰ ποτήρια καὶ ἀντήλλαξαν οἱ δύο τὸν συζυγικὴν πρόποσιν.

«— Εἰς ὑγείαν σου! φίλτατέ μου ἀγγελε, προπίνω ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας σου!» Ἔλεγε μὲ ὄμμα ὑγρὸν ἐκ τῆς τυφροφροσύνης. Ἐτρωγεν ἐλάχιστον, ἐστέναζε καὶ ἀπήντα διὰ τῆς φράσεως: «Φίλτατέ μου Πέρσιβαλ! ὅσῳ ἐὶς ὁ φίλος του τὸν ἐνέπαιζεν.

Μετὰ τὸ δεῖπνον ἔλαβε τὴν Λαύραν ἐκ τῆς χειρὸς καὶ τὴν ἠρώτησεν ἐὰν θὰ ἐλάμβανε τὴν καλωσύνην «νὰ τῷ παράσχῃ τὴν ἡδονὴν ν' ἀκούσῃ ἐν τεμάχιον μουσικῆς, ἐκτελούμενον παρ' αὐτῆς».

Ἄν καὶ ἐξεπλάγη διὰ τὴν αἰτησίαν τοῦ ἡ Λαύρα, ἐν τούτοις ἠναγκάσθη νὰ ἐνδώσῃ.

Ὁ κόμης ἐκάθησε πλησίον τοῦ κλειδοκυμβάλου, ἐνῶ ἡ ἄλυσις τοῦ ὠρολογίου του ἐξέτεινε τοὺς πολυαριθμοὺς κρίκους τῆς ὡς ὄφρις μετέπιχυσκα λέπια ἐπὶ τῆς πρασίνης προεξοχῆς τοῦ ὑπενδύτου του. Ἡ ὑπερμεγέθης κεφαλὴ του ἔκλινε χαύνως πρὸς τὸ ἐν μέρος, καὶ οἱ λευκοίτρινοι δάκτυλοι του ἐκτύπων ἠρεμῶς, σημειοῦντες

τὸν καιρὸν τῆς μουσικῆς. Ἐπήνεσεν ὑψηλῇ τῇ φωνῇ τὴν ἐκλογὴν τοῦ μουσικοῦ τεμαχίου, καὶ ἐθαύμασε τὴν τέχνην τῆς ἀδελφῆς μου, οὐχὶ ὡς ὁ ἀγαπητὸς ἐκεῖνος Χαρτράϊτ, ἕνεκα τῆς ἀθῶας εὐχαριστήσεως, ἣν ἀπήλαυεν ἐκ τῆς μελωδίας, ἀλλὰ μετὰ τῆς καλαισθησίας καὶ τῆς ἐμπειρίας ἀληθοῦς εἰδήμονος, γινώσκοντος νὰ ἐκτιμᾷ τὴν ἀξίαν τῆς μουσικῆς συνθέσεως κατὰ πρῶτον λόγον καὶ εἶτα τὸν τρόπον, δι' οὗ αὕτη ἐκτελεῖται.

Ἐπειδὴ ἡ νύξ ἐπήρχετο, ἀπήτησεν ἀμέσως «νὰ σεβασθῶσι τὰς γλυκεῖας ἀνταυγείας τῆς θνησκούσης ἡμέρας» καὶ νὰ μὴ ἀνάψωσιν ἀκόμη τὰ φῶτα. Μετὰ τοῦ συνήθους τοῦ ἀθορούβου βήματος, ὅπερ μοὶ ἐμπνέει φρίκην, ἦλθε νὰ μ' εὔρη εἰς τὸ ἀπομακρυσμένον παράθυρον, παρὰ τὸ ὅποσον ἰστάμην ὀρθία, διὰ νὰ μὴ εὐρίσκωμαι ἀπέναντί του καὶ διὰ νὰ μὴ τὸν βλέπω, καὶ μὲ παρεκάλεσε νὰ ὑποστηρίξω τὴν περὶ τῶν φῶτων πρότασίν του. Ἐὰν ἐν καὶ μόνον ἐκ τῶν φῶτων τούτων ἦρκει νὰ τὸν κατακαύσῃ, προθύμως θὰ ἔσπευδον ἐγὼ αὐτοπροσώπως νὰ τὸ φέρω ἐκ τοῦ μαγειρείου!

— Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἀγαπᾶτε, μοὶ εἶπε μετὰ τυφροφροσύνης, τὸ ὑποπτόμενον αὐτὸ καὶ γαλήνιον ἀγγλικὸν λυκόφως. Ἄ! καὶ ἐγὼ ἐπίσης τὸ ἀγαπῶ. Τὸν εμψυτον θαυμασμόν, ἐν αἰσθάνομαι πρὸς ἐν ὅ,τι μέγα, εὐγενὲς καὶ ὠραῖον, αἰσθάνομαι ἰδίως κατὰ τοιαύτην ἐσπέραν, ἣν φαίνεται ζωογονοῦσα καὶ ἐξαγνίζουσα οὐρανία τις πνοή. Ἡ φύσις ἔχει δι' ἡμᾶς ἀθάνατα γόητρα, ἡδονὰς ἀνεξαντλήτους. Δυστυχῶς εἶμαι γέρων, πολὺ γέρων καὶ πολὺ εὐσαρκος· διαχύσεις τινὲς ἀρμόζουσαι εἰς τὸ ἰδικόν σας στόμα, δεσποινίς Χάλλκομβ, εἰς τὸ ἰδικόν μου παρομοιάζουσι μὲ εἰρωνικὸν ἀστεῖσμον. Εἶνε ὅμως σκληρόν νὰ φαίνωμαι γελοῖος, ἕνεκα τῶν παραφορῶν τῆς εὐαισθησίας μου, ὡς νὰ εἶχε γηράσει καὶ παχύνει καὶ αὐτὴ ἡ ψυχὴ μου! Παρητηρήσατε, φίλτατη δεσποινίς, τὸ ῥοδόχρουν ἐκεῖνο χρῶμα, ὅπερ θνήσκει βλαστηθὸν ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν δένδρων. Δὲν πληροῖ συγκινήσεως τὴν ψυχὴν σας, ὅπως καὶ τὴν ἰδικὴν μου; . . .

Ἐσιώπησεν ἠγείρε τοὺς ὀφθαλμούς του ἐπ' ἐμοῦ καὶ ἀπήγγειλε τὸ περίφημον τρίστιχον τοῦ Δάντου περὶ τῶν πρώτων ὠρῶν τῆς ἐσπέρας:

. . . Ἦτο ἡ ὥρα ὅτε Ὁ πόθος εἰς τοὺς πλείονας γλυκὺς ἀναγεννᾶται, Καὶ τὴν ψυχὴν των συγκινεῖ ἡ μνήμη τῆς ἡμέρας Καὶ ἦν ἀπαχαίρεται τὸν προσφιλεῖς οἰκείου.

Ἀπήγγειλε τοὺς στίχους τούτους μετὰ συγκινήσεως καὶ μετὰ προφορᾶς μελωδικῆς, ἐπαυξανούσης τὸ θέλητρον τῆς ἀπαρμιλλοῦ στροφῆς.

— Ἄς τ' ἀφήσωμεν αὐτὰ! ἀνέκραζεν αἰφνης, ἐνῶ ἡ ῥυθμικὴ ἀπαγγελία τοῦ τελευταίου τῶν ἀθανάτων αὐτῶν στίχων ἐθνησκεν ἐπὶ τὰ χεῖλη του, καθιστῶν γελοῖον τὸ γῆρας μου, ἀποβάνω δὲ ὄχληρός καὶ ἀνικρός εἰς τοὺς περὶ ἐμέ. Ἄς κλείσωμεν αὐτὸ τὸ ἀνοικτὸν παράθυρον τῆς καρδίας μου καὶ ἃς ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸν κόσμον,

οίος πραγματικῶς εἶνε τουτέστι ἀπαιτη-
τικός καὶ θετικός. Πέρισθαλ, ψηφίζω ὑπὲρ
τῆς παραδοχῆς τῶν φώτων. Κυρία Κλαῦδ,
δεσποινίς Χαλκομβ, Ἐλεονώρα, φιλάττη
μου σύμβιε, τίς ἐξ ὑμῶν ἔχει τὴν καλω-
σύνην νὰ παίξῃ μαζί μου δόμινον;

Ἄπετεινετο πρὸς πάσας ἡμᾶς, ἀλλ' ἰ-
δαιτέρως παρετήρει τὴν Λαύραν.

Ἐἶχε καταντήσει καὶ αὐτὴ ἐπὶ τέλους
νὰ συμμερίζεται τὸν φόβον, ὃν μοὶ ἐνέπνεεν
ἡ ἰδέα τοῦ νὰ δυσχερευθῆ ὅπως δῆποτε ὁ
ἀνὴρ ἐκεῖνος καὶ ἐδέχθη ἀμέσως τὴν πρό-
τασίν του. Ἐπραττε περισσότερο ἀφ' ὅτι
ἠδυναίμην νὰ πράξω ἐγὼ ἢ ἰδίᾳ ἐν τοι-
αύτῃ θέσει. Καμμία σκέψις δὲν θὰ ἴσχυε νὰ
μὲ πείσει νὰ καθήσω παρὰ τὴν αὐτὴν
πράξεζαν μετ' αὐτοῦ. Οἱ ὀφθαλμοὶ του,
μέσον τοῦ σκότους τοῦ λυκόφωτος, ὕπερ
βαθυμῆδον ἐγένετο πυκνότερον, ἐφάνιντο
εἰσδύοντες εἰς τὰ μύχια τῆς ψυχῆς μου.
Οἱ ἀναπλῆμοὶ τῆς φωνῆς μου προσέκρουον
κατὰ τῶν νεύρων μου καὶ μοὶ προὔξενον
ῥίγος φρίκης. Τὸ ὄνειρόν μου, οὐ οἱ μυ-
στηριώδεις φόβοι μὲ ἠνώχλων ἐκδικλείμ-
μάτων καθ' ὅλην τὴν ἐσπέραν, ἐτυράννει
τὸ πνεῦμά μου κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν δι'
ἀφορήτων προκισθημάτων, δι' ἀγωνίας
καὶ στενοχωρίας ἀπεριγράπτου. Ἐπανε-
βλεπον τὸν λευκὸν τάφον καὶ τὴν πεπλο-
φόρον γυναῖκα, ἥτις ἐξήρχετο ὑπὸ τὸ ἐ-
πιτύμβιον μάρμαρον, ὅπως σταθῆ παρὰ τὸν
Χαρτράϊτ. Ἐκ τοῦ βάθους αἴφνης τῆς ψυ-
χῆς μου ἀνεπήδησεν ὁ λογισμὸς περὶ τῆς
Λαύρας, καὶ μὲ ἐνέπλησε πικροίας, ἣν οὐ-
δέποτε ἄλλοτε εἶχον αἰσθανθῆ. Καθ' ἣν
στιγμὴν, πορευομένη πρὸς τὸ τραπέζιον
τοῦ παιγνιδίου, διήρχετο ἔμπροσθέν μου,
ἔλαβα τὴν μίαν χεῖρά της καὶ ἀπέθηκα
ἐπ' αὐτῆς τὰ χεῖλη, ὡς νὰ ἐπρόκειτο μετὰ
τὴν ἐσπέραν ἐκείνην διὰ παντός νὰ χωρι-
σθῶμεν. Ἐνῶ δὲ πάντες μὲ παρετήρουν ἐκ-
πληκτοὶ, ὠρμησα εἰς τὸν κῆπον διὰ τῆς
ἔμπροσθέν μου ἀνοικτῆς θύρας, φεύγουσα
τὰ βλέμματά της καὶ θέλουσα τρόπον τινὰ
νὰ πορῶ καὶ τὸν ἰδίον μου ἐκυτόν.

Ἡ ὀμήγυρις διελύθη τὴν ἐσπέραν ἐκεί-
νην βραδύτερον τοῦ συνήθους. Περὶ τὸ με-
σονύκτιον ἡ ἐπικρατοῦσα περὶ ἡμᾶς σιγὴ
διεκώπη ὑπὸ τῶν μελαγχολικῶν φρικιά-
σεων ὑποκώφου προῆς, ἥτις ἔσειεν ἀθροῦ-
σως τὰς κορυφὰς τῶν δένδρων. Ὅλοι ἠ-
σθάνθησαν, ὅτι ἡ ἀτμόσφαιρα ἐψυχράνθη
διὰ μιᾶς, ἀλλ' ὁ κόμης πρῶτος ἠσθάνθη
τὴν ἐπίδρασιν τοῦ κρυφίου ἐκείνου ἀνέμου,
ὅστις βαθμηδὸν ἐσφοδρύνετο. Ἐνῶ ἀνῆπτε
κνήριον τι διὰ νὰ μοὶ τὸ προσφέρῃ, ἐστα-
μάτησεν αἴφνης καὶ μοὶ εἶπε συνοδεύων
διὰ νεύματος τοὺς λόγους του:

— Νὰ ἰδῆτε! . . . αὐριον θὰ ἔχομεν
μεταβολάς. . .

[Ἐπειτα συνέχισα.]

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

[συνέχεια τῆς Βασιλείσσης Μαργῶ.]

[Ἦτορα προηγούμενον φύλλον.]

Ἀκολουθῶς, παρκαγγέλλει νὰ φέρωσιν
εἰς τὸ Λουβρον ὄλας τὰς μαστιγὰς τῆς
Μονῆς τῆς Ἀγίας Γενοβέρκας, διερχό-

μενος δέ, μελανείμων, πρὸ τοῦ χω-
λαίνοντος Σχομβέργ, τοῦ ἔχοντος εἰσέτι
ἠρτημένον τὸν βραχίονα ἀπὸ μανδη-
λίου, Δ' Ἐπερνών, τοῦ εἰσέτι Ζαλισμέ-
νου Κουέλου καὶ τῶν τρεμόντων Δ' Ὡ
καὶ Μωζιρόν, διανέμει αὐτοῖς μαστιγὰς
καὶ διατάσσει νὰ μαστιγῶνται ἀμοιβαίως
ὅσον ἰσχυρῶς δύνανται οἱ βραχίονες αὐ-
τῶν νὰ κτυπῶσιν.

Ὁ Δ' Ἐπερνών παρατηρεῖ, ὅτι, πάσγων
τὸν δεξιὸν βραχίονα, δέον νὰ ἐξαίρεθῆ τῆς
τελετῆς, διότι δὲν θὰ δύναται ν' ἀντα-
ποδιδῆ τὰς μαστιγώσεις, τὰς ὁποίας θὰ
λαμβάνει, τὸ ὅποῖον θέλει ἀποτελεῖ πα-
ραφωνίαν, οὕτως εἰπεῖν, ἐν τῇ ἀρμονίᾳ τῶν
μαστιγώσεων.

Ὁ Ἐρρίκος ὁμῶς ἀπαντᾷ αὐτῷ, ὅτι ἡ
μετάνοιά του θέλει εἶναι ἀρεστοτέρα τῷ
Θεῷ.

Αὐτὸς οὗτος διδίδει τὸ παράδειγμα. Ἄφ-
φαιρεῖ τὸν μανδύαν του, τὸν ὑπενδύτην
καὶ καὶ τὸν χιτῶνά του καὶ τύπτει ἐκυ-
τόν ὡς μάρτυς.

Ὁ Σχικῶ ἠθέλησε νὰ γελάσῃ καὶ νὰ
χλευάσῃ, κατὰ τὴν συνήθειάν του, ἀλλὰ
τρομερὸν βλέμμα τοῦ βασιλέως ἔκαμιν
αὐτὸν νὰ ἐνοήσῃ, ὅτι δὲν ἦτο ἡ ὦρα κα-
τάλληλος. Λαμβάνει, λοιπόν, αὐτὸς ἐπί-
σης μαστιγὰ, πλὴν, ἀντὶ νὰ τύπτῃ ἐκυ-
τόν, δέρει ἀνηλεῶς τοὺς γείτονάς του·
ὅσακις δὲ δὲν εὐρίσκει ῥάχεις πλησίον
του, ἐκδέρει τὰ χρώματα τῶν στηλῶν
καὶ τῶν τοίχων.

Ὁ θόρυβος οὗτος φέρει, μικρὸν καὶ κατ'
ὀλίγον, τὴν γαλήνην εἰς τὸ πρόσωπον
τοῦ βασιλέως, μολονότι εἶναι καταφανές,
ὅτι τὸ πνεῦμά του ἐξκαλοῦθεῖ ὃν σπου-
δαίως τεταραχμένον.

Αἴφνης ἐγκαταλείπει τὸν κοιτῶνά του
καὶ διατάσσει νὰ περιμεινώσιν αὐτόν. Ἐξ-
ελθόντος αὐτοῦ, αἱ μαστιγώσεις παύουσιν
ὡς διὰ μαγείας. Μόνος ὁ Σχικῶ ἀκολου-
θεῖ τύπτων τὸν δ' Ὡ, τὸν ὁποῖον ἀπε-
χθάνεται, ἀλλ' ὅστις ἀνταποδίδει αὐτῷ
τὰς μαστιγώσεις μεθ' ὅσης αὐτῷ δυνάμειος.

Ἦτο περίεργος μονομαχία.

Ὁ Ἐρρίκος μετέβη παρὰ τῆ βασιλείσσης,
δωρεῖ αὐτῇ περιδέραιον μαργαριτῶν ἀξίας
εἴκοσι πέντε χιλιάδων σκούδων, ἀσπάζε-
ται αὐτὴν ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν παρεῖων,
ὅπερ δὲν εἶχε πράξει πρὸ ἔτους, καὶ παρα-
καλεῖ αὐτὴν, ὅπως, ἀποβαλοῦσα τὰ βα-
σιλικὰ κοσμήματα, ἐνδύθῃ σάκκον.

Ἡ Λουδοβίκη τῆς Λορραίνης, πάντοτε
ἀγαθὴ καὶ πρᾶος, συναινεῖ ἀνευ ἀντιλο-
γίας, μόνον δ' ἐρωτᾷ διατί ὁ σύζυγός της
ἐπιθυμεῖ τοῦτο.

— Διὰ τὰς ἀμικρτίας μου, ἀποκρίνεταί
ὁ βασιλεὺς.

Ἡ ἀπάντησις αὐτῆ εὐχαριστεῖ τὴν βα-
σιλείσσαν, γινώσκουσαν κάλλιον παντός ἐτέ-
ρου ὁποῖον τὸ δυσβάστακτον φορτίον τῶν
ἀμαρτημάτων, ἐπὶ ταῖς ὁποίαις ὁ σύζυ-
γός της ἔδει νὰ μετανοήσῃ. Ἐνδύεται,
λοιπόν, κατὰ τὴν βούλησιν τοῦ Ἐρρίκου,
ὅστις ἐπανῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνά του,
ἀφ' οὗ ἐκάλεσεν ἐκεῖ τὴν βασιλείσσαν.

Εἰς τὴν θέαν τοῦ βασιλέως, αἱ μαστι-
γώσεις ἐπανῆρξαν. Ὁ δ' Ὡ καὶ ὁ Σχι-

κῶ, οὔτινες δὲν εἶχον διακόψει τὸ ἔργον,
αἰμάσσουσιν, ὁ δὲ βασιλεὺς ἐφράζει αὐ-
τοῖς τὰ συγχαρητήριά του καὶ καλεῖ αὐ-
τοὺς ἀληθεῖς καὶ μόνους φίλους του.

Μετὰ δέκα λεπτά, ἡ βασιλίςσα προσ-
έρχεται, περιβεβλημένη τὸν σάκκον. Τότε,
διανέμονται λαμπάδες εἰς ἅπασαν τὴν
αὐλὴν καὶ οἱ εὐειδεῖς αὐλικοί, αἱ ὠραῖα
κυρία καὶ οἱ ἀγαθοὶ Παρισίνοί, γυμνόπο-
δες, μὲ τὸν ἐπικρατοῦντα φρικώδη καιρὸν
τῶν πάγων καὶ τῶν χιόνων, πιστοὶ εἰς τὸν
βασιλέα καὶ τὴν Παναγίαν, πορεύονται
εἰς Μονμάρτρ, τὸ πρῶτον μὲν τρέμοντες ἐκ
τοῦ ψύχους, ταχέως ὁμῶς θερμανθέντες
ἐκ τῶν μκνωδῶν μαστιγώσεων, τὰς ὁ-
ποίας ὁ Σχικῶ διανέμει πρὸς πάντα ἔχον-
τα τὴν δυστυχίαν νὰ εὐρίσκηται εἰς βρα-
χυτέραν τοῦ μήκους τῆς μαστιγῆς αὐτοῦ
ἀπόστασιν.

Ὁ δ' Ὡ ὡμολόγησεν ἐκυτόν ἠττηθέντα
καὶ ἔφυγε πενήτηντα βήματα μακρὰν αὐ-
τοῦ.

Τὴν τετάρτην ἐσπερινὴν ὥραν, ὁ πένθι-
μος περίπατος εἶχε περατωθῆ, αἱ Μοναὶ
εἶχον λάθει πλουσίας ἐλεημοσύνας, πάν-
των τῶν αὐλικῶν οἱ πόδες εἶχον ἐξοιδηθῆ
καὶ τὰ νῶτα εἶχον ἐκδαρῆ· ἡ βασιλίςσα
ἐφάνη εἰς τὸ κοινὸν περιβεβλημένη εὐρὺν
ἐκ χονδρῶ πανίου χιτῶνα καὶ ὁ βασιλεὺς
κρατῶν κομβολόγιον ἐκ κρανίων νεκρῶν.
Ἐχύθησαν δάκρυα, ἐκάη λιθάνος, ἀνεπέμ-
φησαν κραυγαί, δέησεις, ψαλμωδίαί.

Πάντες εἶχον ὑποφέρει τὸ ψύχος καὶ
τὰς μαστιγώσεις, ὅπως εὐκρεστήσασιν τῷ
βασιλεῖ, χωρὶς νὰ δυνηθῶσι νὰ μαντεύσωσι
τίνας ἕνεκα λόγου οὗτος, ὅστις τόσον εὐ-
θύμως εἶχε χορεύσει πρὸ δύο ἡμερῶν, ἐ-
σκληραγῶγει ἐκυτόν τοιοῦτοτρόπως τὴν
ἐπαύριον.

Οἱ Οὐγονότοι, οἱ Ἀντικαθβινισταὶ καὶ οἱ
Ἐκδεδιητημένοι εἶδον διερχομένην τὴν λι-
τανεῖαν τῶν μαστιγῶτων, γελῶντες καὶ
λέγοντες, εἰθισμένοι ὡς εἶνε οἱ τοιοῦτου
εἶδους ἄνθρωποι νὰ ἐξευτελιζῶσι τὰ πάν-
τα, ὅτι ἡ τελευταία θρησκευτικὴ λιτα-
νεία ἦτο καλλιτέρα καὶ εὐλαθεστέρα, ὅ-
περ οὐδόλως ἦτο ἀληθές.

Ὁ Ἐρρίκος ἐπανῆλθεν εἰς τὸ ἀνάκτορον
νῆστις καὶ φέρων ἐπὶ τῶν νώτων τὰ κυανᾶ
καὶ ἐρυθρᾶ ἴχνη τῶν μαστιγώσεων. Δι' ὅ-
λης τῆς ἡμέρας, δὲν εἶχεν ἀπομακρυνθῆ
τῆς βασιλείσσης, ἐπωφελοῦμένος δὲ πάσης
στιγμῆς ἀναπαύσεως καὶ παντός σταθμοῦ
ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, ὑπέσχετο αὐτῇ νέας
προσόδους καὶ ἐσχεδιάζε προσκυνήματα
μετ' αὐτῆς.

Ὁ Σχικῶ, ἀποκαμῶν νὰ τύπτῃ καὶ κα-
ταληφθεὶς ὑπὸ ἀκαταβλήτου πείνης, ἕνεκα
τῆς ἀλήθους ἀσκήσεως, εἰς τὴν κατεδικάσεν
αὐτόν ὁ βασιλεὺς, ἐκρύβη ὀλίγον ἀνωτέρω
τῆς πύλης Μονμάρτρ, ὁμοῦ δὲ μετὰ τοῦ
ἀδελφοῦ Γορναφλώ, τοῦ μοναχοῦ ἐκείνου,
ὅστις ἤθελε νὰ ἐξομολογήσῃ τὸν Βουσύ
καὶ ὁ ὁποῖος ἦτο ὁ φίλος του, εἰσῆλθεν
εἰς τὸν κῆπον λίαν περημισμένου ἐξοχι-
κοῦ καπηλείου, ὅπου ἔπιεν εὐώδη οἶνον
καὶ κατεβρόχθισεν ἀγρίαν νῆσσαν, φονευ-
θεῖσαν εἰς τὰ ἐγγύς τέλματα. Μετὰ δὲ
τοῦτο, ἐπανῆλθεν εἰς τὰς τάξεις τοῦ καὶ

ἐπέτρεψεν εἰς τὸ Λούβρον, μαστιγῶν, δι' ὅλης τῆς δυνάμεώς του, τοὺς μετανοοῦντας καὶ τὰς μετανοούσας, καὶ διακέμων, ὡς αὐτὸς ἔλεγε, πλήρη συγχωροχάρτια.

Τὴν ἐσπέραν, ὀβασιλεύς, αἰσθανθεὶς ἐκυτὸν κεκμηκότα ἐκ τῆς νηστείας, τῆς ἀποστάσεως, ἣν γυμνόπους εἶχε διατρέξει, καὶ ἐκ τῶν μανιωδῶν μαστιγώσεων, τὰς ὁποίας εἶχε κατενέγκει καθ' ἐκυτοῦ, διέταξε καὶ παρέθεσαν αὐτῷ νηστήσιμον δεῖπνον, ἔπλυνον διὰ χλιαροῦ ὕδατος τὰ νῶτά του καὶ ἀνῆψαν πῦρ εἰς τὴν ἐστίαν, μεθ' ᾧ μετέβη παρὰ τῷ Σαὶν - Λύκ, τὸν ὁποῖον εὔρε φαιδρὸν καὶ εὐδιάθετον.

Ἀπὸ τῆς προτεραιᾶς ὁ βασιλεὺς εἶχε μεγάλως μεταβληθῆ· αἱ ἰδέαι αὐτοῦ εἶχον τραπῆ πρὸς τὴν ματαιότητα τῶν ἐγκοσμίων, τὴν μετάνοιαν καὶ τὸν θάνατον.

— Ἄ! εἶπε μετὰ τῆς βαρείας φωνῆς ἀνθρώπου ἀηδιαζόντος τὴν ζωὴν, ὁ Θεὸς ἔπραξε καλῶς νὰ καταστήσῃ τὸν βίον τὸς πεκρὸν.

— Πῶς τοῦτο, Μεγαλειότατε; ἠρώτησεν ὁ Σαὶν - Λύκ.

— Διότι ὁ βαρυνθεὶς τὸν κόσμον τοῦτον ἀνθρωπος, ἀντὶ νὰ φοβῆται τὸν θάνατον, ἐπικαλεῖται μάλιστα αὐτόν.

— Συγγνώμην, Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Σαὶν - Λύκ, ὁμιλήσατε δι' Ὑμᾶς αὐτόν, διότι ἐγὼ οὐδαμῶς ἐπικαλοῦμαι τὸν θάνατον.

— Ἀκουσον, Σαὶν - Λύκ, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, κινῶν τὴν κεφαλὴν· θὰ ἔπραττες καλῶς, ἐὰν ἠκολούθεις τὴν συμβουλὴν μου ἢ μᾶλλον τὸ παράδειγμα μου.

— Λίαν εὐχαρίστως, Μεγαλειότατε, ἐὼν τὸ παράδειγμα μοὶ ἀρέσκει.

— Θέλεις νὰ παραιτήσωμεν ἐγὼ μὲν τὸ στέμμα μου, σὺ δὲ τὴν σύζυγόν σου καὶ νὰ εἰσελθῶμεν εἰς μοναστήριον; Ἐχω ἀδείας τοῦ ἀγίου πατρός· ἀπὸ τῆς αὔριον χειρόμεθα. Θὰ ἐπικληθῶ ἀδελφὸς Ἑρρίκος. . .

— Συγγνώμην, Μεγαλειότατε, συγγνώμην· στέργετε ὀλίγον τὸ στέμμα σας, τὸ ὁποῖον γνωρίζετε πολὺ· ἀλλ' ἐγὼ ἀρέσκομαι πολὺ εἰς τὴν σύζυγόν μου, τὴν ὁποίαν εἰσέτι δὲν ἐγνώρισα ἀρεκτά. Λοιπὸν ἀποποιούμαι.

— ὦ! εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, καλλιτερεῖς, ὡς φαίνεται.

— Πάρα πολὺ, Μεγαλειότατε· αἰσθάνομαι τὸ πνεῦμά μου ἤρεμον καὶ τὴν καρδίαν εὐθυμον.

— Πτωχὲ Σαὶν - Λύκ! εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, συνενῶν τὰς χεῖρας.

— Χθὲς ἔπρεπε, Μεγαλειότατε, νὰ μοὶ προτείνητε τοῦτο. ὦ! χθὲς ἤμην παράξενος, μελαγχολικός, τεθλιμμένος. Διὰ τὸ τίποτε θὰ ἐρριπτόμην κατὰ κρηνοῦ. Ἄποψε ὅμως τὸ πρᾶγμα ἀλλάσσει· διήλθον καλὴν νύκτα καὶ λαμπρὰν ἡμέραν. Διάβολε! Ζήτω ἡ χαρὰ!

— Βλασφημεῖς, Σαὶν - Λύκ, εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

— Ἐβλασφήμησα, Μεγαλειότατε; ἴσως· ἀλλὰ καὶ Ὑμεῖς βλασφημεῖτε, νομίζω, ἐνίοτε.

— Ἐβλασφήμουν, Σαὶν - Λύκ, ἀλλὰ δὲν θὰ βλασφημήσω πλέον.

— Δὲν τολμῶ νὰ τὸ ὑποσχεθῶ. Θὰ βλασφημῶ ὅσῳ τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον. Ἄλλως, ὁ Θεὸς εἶναι ἀγαθὸς καὶ εὐσπλαγχνος διὰ τὰ ἁμαρτήματα ἡμῶν, ὡς αἰεὶ προέβρονται· ἐξ ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας.

— Πιστεύεις, λοιπὸν, ὅτι ὁ Θεὸς θέλει μὲ συχωρήσει;

— ὦ! δὲν ὁμιλῶ δι' Ὑμᾶς, Μεγαλειότατε, ἀλλὰ διὰ τὸν Ὑμέτερον θεοῦποντα. Ὑμεῖς ἠμαρτήσατε. . . ὡς βασιλεὺς. . . ἐνῶ ἐγὼ ἠμαρτήσα ὡς ἀπλοῦς ἰδιώτης· ἐλπίζω, ὅτι ὁ Ὑψιστος, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως, θέλει ἔχει δύο μέτρα καὶ δύο σταθμά.

Ὁ βασιλεὺς ἐστέναξε καὶ ἐψιθύρισε ἐν πιστεῖῳ, Κύριε, καὶ ὁμολογῶ, τύπτων τὸ στῆθός του.

— Σαὶν - Λύκ, εἶπε μετὰ τοῦτο, θέλεις νὰ διέλθῃς τὴν νύκτα εἰς τὸν κοιτῶνά μου;

— Κατὰ τὰς περιστάσεις, ἀπεκρίθη ὁ Σαὶν - Λύκ· τί θὰ πράξωμεν εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος;

— Θ' ἀνάψωμεν ὅλα τὰ φῶτα, ἐγὼ θὰ κατακλιθῶ καὶ σὺ θὰ μοὶ ἀναγινώσκεις τὰς ἀκολουθίας τῶν ἁγίων.

— Εὐχαριστῶ, Μεγαλειότατε.

— Λοιπὸν, δὲν θέλεις;

— Θεὸς φυλάξοι.

— Μ' ἐγκαταλείπετε! Σαὶν - Λύκ, μ' ἐγκαταλείπετε!

— Ὅχι, ἀπ' ἐναντίας.

— Ἄ! πραγματικῶς;

— Ἐὰν θέλητε.

— Βεβαίως τὸ θέλω.

— Ἄλλ' ὑπὸ ἕνα ἀπαράβατον ὄρον.

— Ὅποιον;

— Ἡ Ὑμέτερα Μεγαλειότης νὰ παραθέσῃ τράπεζαν, νὰ καλέσῃ μουσικοὺς καὶ ἑταίρους. ὦ! μὰ τὴν πίστιν μου, τότε θὰ χορευσωμεν.

— Σαὶν - Λύκ! Σαὶν - Λύκ! ἀνέκραξεν ὁ βασιλεὺς ἐντρομος.

— Αἰσθάνομαι ἑμαυτὸν τρελλὸν ἀπόψε. Θέλετε νὰ πῆτε καὶ νὰ χορευσητε, Μεγαλειότατε;

Ὁ Ἑρρίκος ὅμως δὲν ἀπεκρίνετο. Τὸ ἐνίοτε τὸσον ζωηρὸν καὶ φαιδρὸν πνεῦμά του ἐπὶ μᾶλλον ἐσκοτίζετο καὶ ἐφαίνετο παλαιὸν κατὰ μυστηριώδους σκέψεως, βαρυνούσης αὐτό, ὡς τεμάχιον μολύβδου, προσδεδεμένον εἰς τοὺς πόδας πτηνοῦ, τὸ ὁποῖον ματαιῶς κινεῖ τὰς πτέρυγας πρὸς πτήσιν.

— Σαὶν - Λύκ, εἶπε τέλος ὁ βασιλεὺς διὰ φωνῆς πενθίμου, ὄνειρεῦσαι ἐνίοτε;

— Συχνάκις, Μεγαλειότατε.

— Πιστεύεις εἰς τὰ ὄνειρα;

— Ἐχω λόγον πρὸς τοῦτο.

— Ποῖον;

— Διότι τὰ ὄνειρα παραμυθοῦσιν ἡμᾶς περὶ τῆς πραγματικότητος. Οὕτω, τὴν παρελθούσαν νύκτα, εἶδον θελκτικὸν ὄνειρον.

— Ὅποιον;

— Ὀνειρεύθην ὅτι ἡ σύζυγός μου. . .

— Ἀκόμη συλλυγίζεσαι τὴν σύζυγόν σου, Σαὶν - Λύκ;

— Εἶπέρ ποτε.

— Ἄ! εἶπεν ὁ βασιλεὺς μετὰ στεναγμοῦ καὶ ὑψῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανόν.

— Ὀνειρεύθην, ἐξηκολούθησεν ὁ Σαὶν - Λύκ, ὅτι ἡ σύζυγός μου εἶχε, διατηροῦσα ἐπίσης τὸ θελκτικὸν πρόσωπόν της, διότι ἡ σύζυγός μου εἶναι ὠραία, Μεγαλειότατε. . .

— Ὀϊμοί! ναί, εἶπεν ὁ βασιλεὺς. Ἄλλὰ καὶ ἡ Εὐχ ἦτο ὠραία, δυστυχῆ! Καὶ ὅμως ἡ Εὐχ ἐπήνεγε τὴν ἀπώλειαν πάντων ἡμῶν.

— Ἄ! ἰδοὺ πόθεν προέρχεται ἡ Ὑμέτερα ἐχθρότης. Ἄς ἐπανέλθωμεν ὅμως εἰς τὸ ὄνειρόν μου. . .

— Ἐγὼ ἐπίσης ὄνειρεύθην, εἶπεν ὁ βασιλεὺς. . .

— Ἡ σύζυγός μου, λοιπὸν, διατηροῦσα τὸ θελκτικὸν πρόσωπον της, εἶχε προσλαβεῖ πτέρυγας καὶ μεταμορφωθῆ εἰς πτηνόν· ἀψφούσα δὲ τὰς κιγκλίδας καὶ τὰς θύρας, ὑπερέβη τὰ τεῖχη τοῦ Λούβρου καὶ προσέκρουσε, διὰ τοῦ μετώπου της, εἰς τὰς ὑέλους τοῦ παραθύρου μου, ἐνῶ, διὰ μαγευτικῆς κραυγῆς, τὴν ὁποίαν ἐνόουν, μοὶ ἔλεγε: ἀνοιξόν μοι, Σαὶν - Λύκ, ἀνοιξόν μοι, σύζυγέ μου.

— Καὶ σὺ ἤνοιξας; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς σχεδὸν ἐν ἀπελπισίᾳ.

— Τὸ πιστεῖω, ἀνεφώνησεν ὁ Σαὶν - Λύκ, μάλιστα δὲ λίαν προθύμως.

— Κοσμικέ!

— Ὅσον θέλετε, Μεγαλειότατε.

— Καὶ τότε ἀφυπνίσθης;

— Ὅχι, Μεγαλειότατε, προεφυλάχθην ἐκ τούτου ἐπιμελῶς, διότι τὸ ἐνύπνιον μου ἦτο θελκτικώτατον.

— Ἐξηκολούθησας, λοιπὸν, νὰ ὄνειρεῦσαι;

— Ὅσον ἠδυνήθην, Μεγαλειότατε.

— Καὶ ἐλπίζεις τὴν νύκτα ταύτην. . .

— Νὰ ὄνειρευθῶ ἐκ νέου, Μεγαλειότατε· μὴ δυσχεραστῆθε. Διὰ τοῦτο ἀποποιούμαι τὴν κολακευτικὴν πρότασιν τοῦ ἄναγκνῶσω ὑμῖν προσευχάς. Ἐὰν ἀγρυπνήσω, Μεγαλειότατε, θέλω τοῦλάχιστον ν' ἀπολαύσω τὸ ἀντίστοιχον τοῦ ἐνυπνίου μου. Ἰδοὺ διατὶ εἶπον εἰς τὴν Ὑμέτεραν Μεγαλειότητα: παραθέσατε τράπεζαν, καλέσατε ὄργανα. . .

— Ἀρκεῖ, Σαὶν - Λύκ, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, ἐγερθεῖς. Ἀπόλλυσαι καὶ θ' ἀπολεσθῶ ἐγὼ ἐπίσης, ἐὰν παραμείνω ἐνταῦθα. Ὑγιαίνοιτε, Σαὶν - Λύκ, ἐλπίζω δ' ὅτι ὁ οὐρανὸς θὰ σοὶ ἀποστείλῃ, ἀντὶ τοῦ καταχθονίου ὄνειρου σου, σωτήριόν τι ἐνύπνιον, τὸ ὁποῖον νὰ σὲ ὀδηγήσῃ εἰς τὴν μετάνοιαν μου, ὅπως ἀμφοτέροι ὁμοῦ σωθῶμεν.

— Ἀμφιβάλλω, Μεγαλειότατε, μάλιστα δὲ εἶμαι τὸσον βέβαιος, ὥστε, ἂν μοὶ ἐπετρέπετο νὰ δώσω συμβουλὴν, θὰ ἔλεγον πρὸς τὴν Ὑμέτεραν Μεγαλειότητα ν' ἀπεπέμψῃ ἀμέσως τὸν ἀθηρσικὸν Σαὶν - Λύκ, ὅστις ἔχει ἀποφασίσει ν' ἀποθάνῃ ἀμετανόητος. **Δμλ.**

[Ἐπεται συνέχεια].

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΥΠΕΡΟΨΙΑ

[Διήγημα, μετάφρ. ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ ὑπὸ Π. Βάλβη].

Ἀπὸ τινων ἡμερῶν παρετηρεῖτο ἐκτακτος κίνησις ἐν τῷ ἀρχαίῳ μεγάρῳ τοῦ κόμητος X*. Ἡ κίνησις αὕτη προήρχετο

ἐκ τῆς καταστάσεως τῆς νεαρᾶς αὐτοῦ συζύγου, τῆς ὠραιότητος κομῆσεως Ἐμμε, ἥτις, μετὰ τινὰς στιγμάς, ἐπρόκειτο νὰ φέρῃ εἰς φῶς τὸν κληρονόμον τοῦ οἴκου του. Παρατηρήθη ὅμως κατὰ τὸν τοκετὸν παράδοξόν τι φαινόμενον, διότι κατεβλήθη πᾶσα δυνατὴ προφύλαξις, ὅπως οὐδεὶς πικρευθεῖ ἐν αὐτῷ, μὴδ' αὐτοῦ τοῦ ἱατροῦ καὶ τοῦ συζύγου ἐξικουμένων. Ἡ ἀπικίτησις αὐτῆ τῆς νεαρᾶς λεχοῦς, ἀποδοθεῖσα εἰς ἀκραν αἰδημοσύνην, ἐγένετο σεβαστὴ καὶ ἀνεμένετο ἐναγωνίως τὸ ἀποτέλεσμα. Ἐπὶ τέλους, μετὰ τριῶν ἡμερῶν ὠδίνων, ἐγνώθη, ὅτι ἡ κόμησσα ἔτεκεν οὐχὶ ἓν, ἀλλὰ δύο τέκνα.

Κατ' ἀρχὰς ἐπιστεῦθη, ὅτι μυστήριόν τι ὑπεκρύπτετο εἰς τοῦτο, τινὲς δὲ προσέβησαν καὶ μέχρι τοῦ σημείου νὰ ἐλαδῶσι τὸν τοκετὸν ὡς εἰκονικόν, ἀλλὰ, μὴ ὑπερχύσης τῆς ἐλαχίστης ἐνδειξεως, οὐδ' ἀφορμῆς τινος εὐλόγου, δικαιολογούσης τὰς τοιαύτας εἰκασίας τῶν οἰκειῶν, πᾶσα περὶ τούτου ὑπόνοια ἐξέλιπε καὶ αἱ φροντίδες πάντων περιστράφησαν εἰς τὰς περιποιήσεις τῆς μητρὸς καὶ τῶν τέκνων.

*

Παρήλθε πολὺς καιρὸς. Ὁ Ἀρθούρος καὶ ἡ Κλοτίλδη ἀνετράφησαν ὅπως ἡ κοινωρικὴ αὐτῶν θέσις ἀπῆτει καὶ ἤδη εἶχον συμπληρώσει τὰς ἐγκυκλοπαιδικὰς αὐτῶν σπουδὰς. Τὰ δύο παιδιά ἔζων φιλικώτατα· οὐδέποτε παρετηρήθη μεταξὺ ἀδελφῶν τόση ἀγάπη. Δύναται τις εἰπεῖν, ὅτι ὁ εἰς ἔζη διὰ τὸν ἄλλον. Νηπιόθεν ἀνατραφέντα ὁμοῦ, ἦσαν πάντοτε ἀχώριστα. Ἐμελέτων μαζύ, ἔπαιζον μαζύ καὶ οἱ διάλογοί των ἦσαν πλήρεις ἀγάπης καὶ τρυφερότητος. Ἐνόμιζέ τις πάντοτε, ὅτι ἐπ' ἀνέβλεπον ἀλλήλους μετὰ μακρὰν ἀπουσίαν, ἢ ὅτι ἠτοιμάζοντο διὰ μακρὸν ταξίδιον. Καὶ ὁ καιρὸς παρήρχετο οὕτω καὶ ἀνεπτύσσετο ἡ ἡλικία αὐτῶν.

Ἡ μήτηρ αὐτῶν Ἐμμα ἠναγκάζετο πολλάκις νὰ δημιουργῇ ἐπισκέψεις καὶ νὰ διοργανώῃ ἐκδρομὰς καὶ περιπάτους, ὅπως ὑποχρεώῃ τὰ τέκνα τῆς νὰ τὴν ἀκολουθῶσι καὶ ἐξέρχωνται οὕτω τῆς οἰκίας, καθόσον ὁ μὲν Ἀρθούρος, ὅπως μένη πλησίον τῆς ἀδελφῆς του, ἠρνεῖτο πᾶσαν διασκέδασι, ἥτις ἐκάλει αὐτὸν ἔξω, ἢ δὲ Κλοτίλδη τότε μόνον ἠὲ χαριστεῖτο, ὅταν εὐρίσκετο πλησίον τοῦ Ἀρθούρου, παίζουσα αὐτῷ τεμάχιόν τι μουσικῆς ἢ συμπεριπατοῦσα μετ' αὐτοῦ εἰς τὸν κήπον. Πᾶσα ἄλλη συναναστροφή δι' αὐτὴν ἦτο ἄχαρις καὶ ἀτερπής.

Ὁ Ἀρθούρος, ἀπειθόμενος ἐνίοτε, ἔλεγε πρὸς τὴν μητέρα του ὅτι αὐτὴ ἀγαπᾷ τὴν Κλοτίλδην περισσώτερον αὐτοῦ, ἀλλ' ὅτι δὲν ἐξήλεσε διὰ τοῦτο. Ἡ κόμησσα ὡς μόνον ἀπάντησιν ἐνηγκαλιζέτο καὶ ἐφίλει ἀμφοτέρω μετὰ τῆς αὐτῆς στοργῆς, μετὰ τῆς αὐτῆς ἀγάπης.

Ὅταν ἀπομακρυνόμενα τὴν ἄφρονον μόνον, ἡ Ἐμμα τὰ ἠκολούθει ἐπὶ πολὺ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ πολλάκις, ἐν τῷ μέσῳ τύσης ἀπολαύσεως, διέφευγε βαθύς ἐκ τοῦ στήθους τῆς στεναγμὸς.

Ὁ κόμης ἐπεθύμει, ἵνα ὁ Ἀρθούρος διατρέξῃ τὸ στρατιωτικὸν στάδιον, ἀλλ' ἐδέησε νὰ καταλίπῃ τὴν ιδέαν ταύτην, διότι ἡ κυριεύσασα τὸν Ἀρθούρον καὶ τὴν Κλοτίλδην λύπη, ἅμα ἀνεκοινώθη αὐτοῖς τοῦτο, ἦτο ἀπερίγραπτος.

Ἡ Κλοτίλδη, ὅτε ἤκουσε τοῦτο κατὰ πρῶτον ἀπὸ τὸν Ἀρθούρον, ἐπίστευσεν ὅτι ἠστοίχετο καὶ ὅτι ἤθελεν οὕτω νὰ τὴν δοκιμάσῃ περὶ τῆς πρὸς αὐτὸν ἀγάπης τῆς· τόσον ἀπροσδόκητος καὶ λυπηρὰ τῇ ἐφάνη ἡ ἀγγελία αὕτη. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Ἀρθούρον, οὕτος ἐν ἀνάγκῃ ἤθελεν ὑποκύβει εἰς τὴν θέλησιν τοῦ πατρὸς του καὶ ἂν ἀκόμη ἐπρόκειτο νὰ ἀποθάνῃ μακρὰν τῆς ἀδελφῆς του, ἀλλὰ δὲν ἠσθάνετο οὐδὲ μίαν κλίσην πρὸς τὸ στρατιωτικὸν ἐπάγγελμα, οὐδ' ἦτο τὸ παράπαν φιλόδοξος, ἀλλ' οὔτε καὶ αἱ περιστάσεις τῆς πατρίδος του ἐκάλουον αὐτὸν ὑπὸ τὰ ὄπλα. Εὐτυχῶς παρητήθη ὁ πατήρ του τῆς ιδέας ταύτης καὶ ὁ κίνδυνος παρήλθεν, οἱ δὲ δύο ἀδελφοὶ ὠρκίσθησαν ὅτι οὐδὲν πλέον ἠδύνατο νὰ τοὺς ἀποχωρήσῃ.

Καὶ οὕτω ἐν γλυκεῖα καὶ ἀρμονικῇ ἡσυχίᾳ παρήλθον ἀκόμη δύο ἢ τρία ἔτη.

Ἐν τῷ διαστήματι τούτῳ ἡ Κλοτίλδη ἠσθάνετο. Παρέμεινε κλινῆρης ἐπὶ ἓνα μῆνα καὶ οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἀφήκεν αὐτὴν μόνον ὁ ἀδελφὸς τῆς, ἀγρυπνῶν διηνεκῶς παρὰ τὴν κλινὴν αὐτῆς καὶ μόνον ὁσάκις ὁ ὑπνος ἐδάκρυε πολὺ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ ἐστήριζεν ἐπ' ὀλίγον τὴν κεκμηκυῖαν κεφαλὴν του ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ προσκεφάλου τῆς ἀσθενούς.

Ἡ ἀσθένεια τῆς Κλοτίλδης ὑπῆρξε νέκπηγῃ ἀγάπης καὶ λατρείας διὰ τοὺς δύο ἀδελφούς. Ὁ εἰς ἔζη διὰ τὸν ἄλλον· ὅ,τι ἐβλεπεν, ὅ,τι διελογίζετο ὁ Ἀρθούρος, τὸ αὐτὸ ἐβλεπε καὶ διελογίζετο καὶ ἡ Κλοτίλδη· ἦτο κοινὴ ἡ ὑπαρξίς των, κοινὴ ἡ θέλησις των. Παντοῦ καὶ πάντοτε μόνη φροντίς των ἦτο πῶς ὁ εἰς νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν ἄλλον. Ἐκάτερος ἀνεγίνωσκεν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἄλλου τὸν ἐνδόμυχον αὐτοῦ πόθον καὶ ἔσπευδε νὰ προλάβῃ καὶ ἱκανοποιήσῃ αὐτόν.

Παιδιόθεν ἔτι εἶχον συνειθίσει νὰ φιλοῦνται εἰς ἐνδειξιν χαρᾶς, καὶ ὅταν ὁ εἰς παρεῖχεν εἰς τὸν ἕτερον ἀπροσδόκητόν τινα εὐχαρίστησιν, ἢ μόνη ἀπάντησις τὴν ὁποῖαν ἐλάμβανεν ἦτο ἐν φίλημ. Τὴν συνήθειαν ταύτην διετήρησαν καὶ ὅτε ἀκόμη ἠλικιωθήσαν, ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ ἄλλων.

Ἡμέραν τινὰ εὐρίσκοντο μόνον εἰς τὸν κήπον. Ἡ Κλοτίλδη κατεγίνετο νὰ δρέφῃ ἄνθος τι, ἐλευθεροῦσα αὐτὸ ἀπὸ σωροῦ ἀκανθῶν, αἵτινες τὸ εἶχον περικυκλώσει. Ἀλλ' ἐνῶ ἀπέσυρε τὴν χειρὰ τῆς, περιπλέχθη εἰς τὰς ἀκάνθους ἢ χειρὶς τοῦ ἐνδύματός τῆς, ἥτις, ἀνασυρθεῖσα, ἀπεκάλυψε τὸν βραχίονα αὐτῆς. Ἡ Κλοτίλδη μετὰ τῆς χαρακτηριστικῆς αὐτῆς ἀφελείας προσήνεγκε τὸ ἄνθος εἰς τὸν ἀδελφόν τῆς, προσκαλοῦσα αὐτὸν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν νὰ κομβώσῃ τὰς χειρίδας τῆς. Ἦτο ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν ὁ Ἀρθούρος, ἐγγίζων τὴν ἀδελφὴν του, ἠσθάνθη φρικτὰ σὺν τινα. Ἐφερὲν εἰς τὰ χεῖλη του τὸν ἀ-

λαβᾶστρινον ἐκεῖνον βραχίονα καὶ τὸν ἐφίλησε. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην οἱ δύο ἀδελφοὶ προσεῖδον ἀλλήλους καὶ ἔμειναν ἄφωνοι. Καὶ διὰ τὴν φορὰν ταύτην καὶ αὐτὰί αἱ καρδίαι των ἔμειναν ἄφωνοι, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης δὲν ἐφιλήθησαν πλέον, οὔτε εἰς τὸν περιπάτον ἐστηρίζοντο εἰς τοὺς βραχίονας των, ὡς συνήθως ἔπραττον.

Μυστηριῶδες αἶσθημα εἶχε κυριεύσει τὰς νεαρὰς αὐτῶν καρδίας, ἀλλ' ἡ ψυχὴ των ἦτο ἀθάνα καὶ ἀγνή ὡς παρθένου σκέψις.

Πλὴν εἰς τὴν ἀδολον ἐκείνην εὐτυχίαν ταχέως εἰσεχώρησεν ὁ φόβος καὶ ἡ ὑποψία.

Πολλάκις ἡ Ἐμμα εἶχε συστήσει εἰς τὰ τέκνα τῆς νὰ εἶνε λίαν προσεκτικὰ εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν βιβλίων, ἀτινα ἀνεγίνωσκον, καὶ μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης οἱ δύο ἀδελφοὶ εἶχον καταβάλλει πᾶσαν προσπάθειαν ὅπως τὴν ὑπακούσωσιν. Ἀλλ' ἀπὸ τινος χρόνου ὁ Ἀρθούρος καὶ ἡ Κλοτίλδη ἠσθάνοντο τὴν ἀνάγκην περισσοτέρας διασκέδασεως καὶ δὲν ἐδίστασαν νὰ λάβωσι καὶ τι μυθιστόρημα. Ἡμέραν τινὰ ἀνεγίνωσκον ὁμοῦ δράμα τι. Τὰ πρωταγωνιστοῦντα πρόσωπα ἦσαν νέος τις καὶ τις νεῆνις, ἀμφοτέροι ἀυξήθεντες, καὶ ἀνατραφέντες ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην ὡς ἀδελφοὶ, καὶ ἠγαπῶντο θερμότατα, ἀλλ' ἡ ἀγάπη αὐτῶν δὲν ἠδύνατο νὰ κληθῇ ἀδελφική. Εὐτυχῶς δι' αὐτοὺς ἐν τῇ λύσει τοῦ δράματος ἀποκαλύπτεται ὅτι ἦσαν τέκνα διαφόρου πατρὸς καὶ διαφόρου μητρὸς.

Ὁ Ἀρθούρος, ὅστις ἀνεγίνωσκε τὸ δράμα, μόλις προσεῖδε τὴν λύσιν ταύτην, ἤρχισε νὰ διακόπτεται καὶ ἡ φωνὴ του νὰ τρέμῃ. Μετὰ τινὰ δὲ στιγμὴν ἡ σύγχυσις αὐτῆ ὑπῆρξε τοιαύτη, ὥστε ἐθάμβωσαν οἱ ὀφθαλμοὶ του καὶ ἡ φωνὴ του ἐξέλιπεν ἐντελῶς.

Οἱ δύο ἀδελφοὶ μικροῦ δεῖν ἐρρίπτοντο ὁ εἰς εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἄλλου, ἀλλ' ἡ αἰδῶς ἀνεχαίτισεν αὐτοὺς καὶ ἔφυγον, ὅπως κρυφθῶσι.

[* Ἐπειτα συνέχεια]

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κκ. Π. Δ. Κ. ὁμ. Εἰσπρ. καὶ Ι. Τ. Φυλίου. Πάτρας. Συνδρομαί σας ἐλήφθησαν. Βιβλία ἀπεστάλησαν. Ἀποδείξεις λαμβάνετε παρὰ τοῦ κ. Δ. Κλάδη (Κιτάστημα κ. Βάρφ). — κ. Ι. Κ. Πίτρας. Ἀπεστάλη ἄ τ. Β. Ο. Ο. εἰσέτι. — κ. Ἄλ. Θ. Π. Λεχαινά. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Βιβλίον καὶ ἐλλείποντα φύλλα ἀπεστάλησαν. — κ. Δ. Μ. Τρίκαλα. Ἀμφοτέρων αἰ συνδρομαὶ ἐλήφθησαν. Τόμοι 4 * Β. καὶ βιβλία ἀπεστάλησαν. — κ. Α. Ρ. Βόλον, κυρίαν Β. κ. Γ. Λαμίαν, κ. Μ. Β. Ε. Θήραν, κυρίαν Ἀναστ. Κ. Πάρον. Ἐλήφθησαν. Βιβλία ἀπεστάλησαν. — κ. Α. Σ. Κ. Ἀγίου. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Ἀποδείξιν λαμβάνετε παρὰ τοῦ κ. Σ. Παπαχαλαμπίου. Βιβλίον ἀπεστάλη. — κ. Α. Γ. Ν. Βόλον. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Ἀποδείξιν λαμβάνετε παρὰ τοῦ κ. Γ. Πίσσα. Βιβλίον ἀπεστάλη. — κ. Θ. Δ. Σμύρνην. Φύλλα ἀριθ. 57 καὶ 27 ἐστάλησαν. Ἀνυπομῶνας περιμένομεν ὅ,τι μᾶς γράψετε.

Προκαλοῦνται οἱ κκ. Ἀναποκριταὶ ἡμῶν νὰ μᾶς πέμψωσι τὰ ἐκ τῶν συνδρομῶν καὶ τῆς πωλήσεως καθυστερούμενα χροῦματα, ὡς ἐπίσης καὶ οἱ κ. κ. Συνδρομηταί, οἱ καθυστεροῦντες τὴν συνδρομὴν των, νὰ μᾶς ἀποστείλωσιν αὐτὴν ὅσον τάχιστα ταχυδρομικῶς.

ΑΘΗΝΑΙ.— ΤΥΠΟΙΣ «ΚΟΡΙΝΘΗΣ» ΟΘΩΣΠΑΤΗΣΙΩΝ ΑΡΙΘ. 3.